

K A R D A S

MĖNESINIS SATYROS, JUOKŲ IR KRITIKOS ŽURNALAS.

“Kardas”

Apžvalga

Mūsų jezuitai ir brostvininkai pravardžiuoja kun. M. X. Močkų “Vėlių kupciūnį.” Jei Močkus gali parduoti Vėlius, tai jis labai pasitarnautų žmonijai jei visus kur norintais parduotų. Bet romiokiski kunigai pardavinėja dievus, ir todėl yra lygūs Judai Iskarijotai, nes yra “Dievų kupčiai.” Kūvis vertelgystės saka yra geresnė: pardavinėti Vėlius ar Dievus?

Brandukas — Tumašonis besisketeriodamas Kamėsio organe apie liusvamanius visuomenės veikėjus plūstasi štai kaip “inteli-gentiškai:” “...katalikai tokiame nėlabelediui pasiuncia spritką panosėn ir veikia su juo apsidirba.” Kaela mės matome, jog jie kito argumento, apart kumšties “panosen” savo priešams nėturi; tada mes zinom, jog jie yra desperacijoje, jog jei kada ir turejo jie kiek proto, anas juos apleido, ir jog pabludėlių prieglauda jiems atsakanciausia vieta.

Bagočius su Stilsonu Philadelphijoje turėjo debatus. Bagočius padėjo visus savo gabumus ir iskalbą, kad apginti kunigų ir dešiniųjų tautininkų poziciją brostvininkų ir davalčių Seimo dėlei New Yorke. Stilsonas palaikė mūsų pažangiosios visuomenės pusę. Iš tukstančio suvirš balsuotojų 268 balsavo už Bagočių, o kunigų ėdikas Stilsonas gavo net 602 balsus. Tas aiškiai parodo, kad klerikalų politikos įtekmė lietuvių tarpe puola, ir jokios pastangos ją palaikyti negelbsti.

Kunigėliai verkia ir verkia apie “socialistų rojų”. Rodos, kad ant spilkos lutų atsisėdę! Iš kur jie ta “rojų” sau isivaizdina? Gerai atsako “Naupienos:” “Klerikalai pasakoa savo nesąmones apie socialistų “žadama-j rojų,” todėl kad jie isivaizdina buk socialistai esą krikščionių konkurentai. Jie mano, kad Marksas pas socialistus losia tokią pāt roję, kaip Kristus pas krikščionis. Romis yra pasaka, o Markso teorija yra mokslas.” Jei jie matytų, kad įplaukos iš to švento humbugo—pasakos padydėtų, jie noriai dar tuziną dievų ir puskapi rojų isivaizdintų.

Kaupukas ir Pakštukas, neabrendę vaikežai, vaziuos į Šveicariją, pagelbėti Gabriui ir Bartuškai supakoti lietuvą į kalžerio maišelį. Taip vaziuos, jei Dėde Samas pavels. Bet mes zinome, kad Dėde Samui Kaupas ir Pakštas kariūmenei nors bulvės skusti yra reikalingi ir todėl vargiai mudu galės tas ekskursijas į Šveicariją daryti.

Minykų besikapanojės organas perskaitęs Kapsuko laišką apie pėmimo pabėgėlių selpimo iš klerikalų vagių rankų susunka: “Džiaugiasi cichiko smutas. Tik kaszin ar ilgai tas džiaugsmas.” Mes nežinome ar ilgai, bet dieve duok kad nors kol neiškratys is kun. Olšausko pabėgėliams nastaugtus makaronus ir neatims nuo kitų kunigų suvogtų pinigų. Toliau tai tegu jį bala tą Kapsuką!

True translation filed with the postmaster at Boston, Mass., on May 29, 1918, as required by the Act of October 6, 1917.

Lietuvių "Delegacija" buvo pas Sur. Valstijų prezidentą. "Delegacijoj" dalyva-vo: Šešmulevičiukas, masazistas Bielskis, Staknevičius, Nausiedienė, Kižiutė, Kaupukas, Šimutis, Karosas ir Račkanskas ir kuni-gai: Jakaitis, Pankštis, Žilinskis, Dobuzinskas, Kemėsis, Cibulskas, Maliauskas ir Ka-sakaitis. Tik persistatykite sau, kokį įpu-d: prezidentas Wilsonas turėjo išnešti apie lie-tuvius, pamatęs prieš save 8 kunigus, 2 bo-belkas, 5 vaikus ir tik 2 šiek tiek į žmones panašus. Ar manote, kad prezidentas neži-no, jog is 17 delegatų, 16 buvo kurie užgiria pardaviko, vyskupo Karevičiaus Sinnfeiniš-ka politika? Vargas tai tautai, jei tokie vai-kėžai kaip Šešmulevičiukas, Kaupukas, Ši-mutis, Karosas arba tokia Nausiedienė ir ie-zuitai atstovauja ją!

Amžiną gėdą užtraukė ant lietuvių tas burys minčių ir jų pakaliku nuėję pas presi-dentą. Kunigas Jakaitis, kaipo vadovs dele-gacijos, nepasipirio izengti į Baltąjį namą kaip ir pradėjo kunigiškai ančiūti prezidentui. Girdi: lietuvių esą surašę Valstijose apie milio-nas, o savus 25,000 kareivių-lietuvių jau esantįs kelionė, į Franciją. Kaip prezidentas nežinotų, jog lietuvių Amerikoje nėra da-dgiau, kaip 300,000 iki 400,000, o lietuvių ar-mijos nėra nie 2,500. Savo paunks melais tik negarbe visai tautai užtraukia, o savo saldi-liezuvaimus prezidentui buk jie esąs "toks didelis, toks galingas," beabėlonės, ji įžeidė. An. Liet. Darbininkų Taryba turėtu tuoj užprotestuoti Washingtono prieš tokią užur-paciją ir namų bevaldionkavimą visų lietu-vių vardu.

Vargšams tautos vyrams! Štai ateina žinios is Veronezo, kad Yčas ir Leonas sau laikrascius spausdinosi spaustuvėj ir kasta is pinigų surinktų nuo karės nukentėjusiemis vargšams šelpti. Nestebėtina, kad jie socia-listų į Centralj Komitetą neporėjo įsileisti, nes tie butu niems "sugalyne" viską. Bet štai tie prakeikti bolševikai ima ir suuošto kame dalykas, ir visą štabą, pasivadinusį "Lietuvių Vyriausioji Taryba Rusijoje" — burys avanturistų, niekieno nerinktų samo-

zvancų, — sukiša į kalejiną už "nuopelnus." Dabar "pakutavoja" Sleževičius, Yčas, Drau-gelis, Žemaitis, Vokietaitis, kun. Penkauskas, Daukša, Varnas ir kun. Jasenskis. Pyksta jie kad girdi, reikia jiems buti "blauriamė pusiaurusyje, prirūkytamė, prispiaudytamė ir prišniaukštame." Nors žinos, tie džentel-monai, kaip gyveno seniau revoliucionieriai, kuriuos jų palaikoma ir užgiriama, caro val-dzia dar "maloniau" čiupinėjo.

Lietuviai kunigai rinko aukas į Tautos Fondą ir tais pinigais užlaikė Paryžiui Gabri, kuris losė kaizerio šuniuko rolę. Gabriui Paryžiui pasidarė per karsta, ir nešdinas iš-sinešdino į Šveicariją. Jam į pagelbą atėjo juodvarniai: Vėskontas, Olsauskas iš Lie-tuvos, o Bartuška iš Pennsylvanijos mainų. Visa ta govėda, su Karevičium priesaky, ne-tik kad paaukavo Lietuvą kaizeriui, ir jezu-itams Hertlingui ir Erzbergeriui, bet dar prašo nuo jų voliško princų už Lietuvos ka-ralių. Štai kam vra leidžiamys Amerikoniski doleriai! Štai kokias politikas varinėja ta sutonuota begėdžių gauja!

"Draugas" rašo: "Ištikro reikia buti pa-skuciausios rusies niekšu, kad suandien se-brauti su vokiečiais..." Ar taip? Linksmą gir-deti is šio minsky organo šios svetainės teisin-gus žodžius. Papa Benediktas XV sebrauja su vokiečiais; irlandiečių kardinolas Lognė ir visa Irlandijos Sinn Feinerių dvasiškijs sebrauja su vokiečiais; Quebec (Kanadoj) francuzų romiska dvasiškijs sebrauja su vo-kiečiais; Kauno vyskupas Karevičius sebrau-ja su vokiečiais; didelė didžiama mūsų kuni-gų Amerikoje simpatizuoja vokiečiams. Kaip matote, niekšų draugystė turi pusėtiną bure-li zinomų "duchaunų asabų," ir už "pasku-ciausios rusies niekšo" ešelio uždėjimo ant papos, Karevičiaus ir didžios didžiumos Ro-mos vasiskijos, mes "Draugai" esame dė-kingi.

Iš Šveicarijos ateina žinią, kad Lietuvos minykai reikalauja, kad Vilniaj butų paskir-tas arcivyskupas ir kandidatu paduoda kun. Olševskį. Kaizeris jo kandidaturai pritariaš, mat jis su Karevičium sykiu Berlyne buvęs Lietuvą kaizeriui siulyti. Olševskis yra ži-nomas kaipo makaronų staugėjas ir buvęs Kauno oberpoliomeisteriu, "Otec Konstantin"

Klausimas: katras is juodvie jų badauja, kaizeris ar Mikelis?

TEVUI JAU GANA.

Vieną šventą pavakarį tėvas nuėjo su savo paaugusiu sunumi į vietinę karcėmą, ot pasikalbėti, laiką praleisti. Išeidamas senis pusėtinai naminio alaus ragavo, bet ir karcėmoje jau kelintą stiklą tuštino.

—Niekada nereikia gert daugiau, mano sunau, kaip kad gali panešti. Išsigert nieko neiškadyja, bet pasigerti tai sąmata.

—Tas labai gerai, tėve, bet kaip gali

žmogus žinoti, kad jau gana arba kad jau pasigėręs esi?

—Ar matai, ana, ve, ten tuos du vyrus kerčioj? Jei vietoj tų dviejų pradėtų rodyties, kad ten yra keturi, tai jau ženklas, kad esi girtas. Kaip tik pradedi matyti dubeltavai, tai žinok, kad jau girtas!

—Gerai tėvė, bet... hum, bet tėve, kaip čia pasakyt? Toj kertėj ne du bet tik vienas vyras tėra.

Marijonas.

Badas, naujas viešpats artinasi ant sosto.

SAUGOKITĖS VEIDMAINIŲ.

Nereikia aiškinti kad mūsų klerikalai visame kame vadovaujasi jezuitų taktika, o tai yra gyvačių taktika, kad besiglamonėjant galima būtų savo auką praryti.

Kas nežino jų saldiežuvavimą, buk jie trokštantys Lietuvai pilnos laisvės, tikėjimo, sąžinės, spaudos, susirinkimų. Tautininkai, ir net laisvamaniai, jau iš dalies pagauti ant to apgaulės šniuruko.

Štai žodžiai popos Leono XIII (žiurėkite: The Great Encyclical Letters of Leo XII, pusl. 161): "Yra tai visai neteisota reikalausti, ginti arba suteikti neaprybotą laisvę minčių, žodžio, rašto arba tikėjimo, taip buk tas viskas būtų tiesomis gamtos žmogui suteiktomis."

To "švento tėvo" žodžiai yra kiekvieno jezuito širdy, ir jei jie kalba apie kokias laisves, atminkite, jog jie turi mintyje "aprybotas laisves." Aprybotas keno? Suprantama kad jezuitu, minyku, kunigų. Tai jų yra politika, jų credė, jų idealas!

Politikus.

VIENYBĖ ŽYDI!

Iki pastarųjų laikų dauguma manė, jog tautininkai reprezentuoja, progresyve mus visuomenės dalį ir nors jie politiškai — ekonomiškuose klausimuose nesutiko su socialistais, bet jų pasauležvalga buvo visų žmonių gyvenančių XX-tam šimtmety, liūosa nuo jezuitiskos įtekės. Tautininkų partijoje paskendo didis ir galingas anais metais Lietuvos Laisvamanių Susivienijimas, kuris buvo galinga siena prieš romiokiškų agentelių machinacijas.

Bet ką mes matome dabar? Dabartiniai tautininkų vadai Račkauskas, Širvydas, Norkus ir Balutis veda tautininkus-laisvamanius į įsitusių davatkų mitingą, kurio mis komandavoja žvagdegiai ir vargonininkai, o vadovauja kunigai-jezuitai kaip Kemėsis, Augustaitis ir Jakaitis.

Ką tas viskas reiškia?

Paziūrėkime, ką perstato musiskiai klerikalai? Jie isauklėjo donoseikus Ramanau-skutį su kompania; jų organo "Darbininko" redakcija buvo donoseikų aktyviškumo biuru; jų redaktoriai draugauja su tais azevais, jų kunigai ir parapijos bei draugijos kviečia juos už kalbėtojus; jų Washingtono biuras losdamas Vokietijos parsidavėlių Gabrio — Bartuškos, kurie užgria išnaukiškus zingsnius vyskupo Kareviciaus skundžia valdžiai buk lietuvių darbininkų vadai esantys kaizerimo šalininkais. Jie palaiko tamšą minių tarpe ir organizuoja davatkų terorą. Ir su tais be doros, be principų, begėdziais, mūsų progresiviški, laisvi tautininkai suėjo poterių kalbėti! Ir prieš tuos nusilenkė mūsų tautos žiedai, ir jiems draugišką ranką bendradarbiavimui padavė!

Ar stebėtina tad, kad ir tautininkai išmoko nuo jų donoseikauti. Balutis prisipažino skundęs Bagočių Washingtonė; mes puikiai humanome, kas skundė "Naujienas" Chicagoj.

Skundai, donosai, denuncijos, — tai laurai kuriais pradeda savo galvas puošti net mūsų tautininkai, mat vienybėj su klerikalais budami, išmoko nuo jų.

Džiaugiasi jezuitai, bet tauta verkia.

F. Levinskas.

MITINGAS.

"Nešu, kad šulas bus žalias..."

"E. verčiau jau baltas..."

"Balta parva greitai velias—
Juodas!..." "O. nelemtas:

Reiškia mirtį, gi čia sieki
Reik simbolizuoti,
Manau, tinkamiausia spalva,
Jei mėlyną duoti."

"Nuolankumo ženklų butu—

Įnešu — raudoną!..."

"Ką?... Raudona?... ar pasiuto!—
Aš sakau, geltoną!"

"Slykšti... Padiavei supykęs,
Juk tai spalva melo..."

Manau, nei viens nebut tikęs,
Įnešu ant galo:

Šulę bronzą nudažyti,
Duot auksuotą galvą..."

"Ką pasaulis pasakytų,
Matant tokią spalvą?"

Juk tai liekana senovės,
O mes progresuojam!..."

"Del visų šventos ramybės
Už mągą balsuojam!"

"Gerai, galima balsuoti,
Tegul bus ir margas,
Tik, kaip šulę sudryžuoti,
Tai nelengvas darbas;

Kaip visos spalvos paduotas
Ant šulo sudėti,
Idant ta šventa vienybė
Tarp mūsų turėti?..."

Spalvos pjausis ir žeis akis—
Tai varsa bepročiu!..."

"Tiesą Simanas pasakė...
Čia perdaug galvočių.

Įnešu, kad uždaryti,
Gana diskusuoti,
Einam šulę pastatyti,
Paskui reiks galvoti..."

"Ką statyti, kad da šulas
Miske sau beauga..."

"Kam reikėjo po perkunų,
Gaišint laiką brangų!?"

J. B. S.

JAUNAVEDŽIAI.

Petras Skilandis baigdamis senti
Užsimanė sau pačią vesti,
Ir ant jo laimės, netol kaimo
Gyveno sena pana Dešra.

Dešra-gi buvo gan diktoka,
Maža, pilvota ir kuprota!
Ir kuomet senyn jį ėjo
Kupra ir pilvas vis didėjo.

Bet ji buvo labai turtinga
Dora, raukšlėta, išmintinga,
Tai aple ją jaunikiai sukėsi
Ir apie jos turtą laižėsi,
Bet kaip ją pamatydavo,
Tai žiaukčiodavo ir bėgdavo—
Petras Skilandis jaunikaitis,
Visus kraštus jau išsukęs
Atvažiavo pas paną Dešrą.

Dešra Skilandį greit pamėgo,
Rengė, puošė tada piršlybas
Užvesdami jie sau derybas:

—Petrūk, kaip tu mane atradai?

—E.../kvaila, kurgi mano ragai?!

—Tu apkurtai, kad ir apjaktum!

—O tu, su kupra pasauly neįsteiktum!

Mokinys.

Senberniams.

Jei nori, kad butumei jaunas,
Kad gražios merginos mylėtų;
Nors butum jau senas
Ir galvą it sniegas žibėtų;

Tai klausyk patarimo mano.
Pries veidrodi piktai šipsokis
Ir čiaukški su lupomis savo,
Paverki ir vėlei sau juokis.

Geriausį ši receptą mano
Išsilavines perstatyt "beibe,"
Matysi, kad pasekmės tavo,
"Subytis" nebile da "beibe"!

Mokinys.

Militarizmas maukia iš pilnos taurės — žmonių kraują.

Glindų Atydai.

Visos glindos, išperėtos ar ne, gali rasti sau puikią gyvenimo vietą South Bostono brostvininkų redakcijoje. Mums praneša, kad tenais gautas visas pundas visiskai naujų, utelių nepalytėtų škaplių, kuriuose rui-

mo yra užtektinai dėl visų. Puiki proga trumpame laike atsidurti ant kaklo kokios norintais nešvarios davalikos, ir jos antyje augti, bujoti ir daugintis, kaip Sutvertojas, Viešpatį Dievas yra prisakęs.

Pasinaudokite proga!

Karosinis-Kaciželis.

ISSIPLEPĒJO.

Jis buvo istiesęs draugišką ranką vokiečiams.

DARODĖ.

Sykį mirė turtingas muzikas, ir likosi pakavotas su visomis ceremonijomis, už kurias kuniguiui buvo gausiai apmokėta. Bet našlei, kyailai senei, vienok dar liko pėdang pinigų, kurie pas kunigėlį būtų daug geriau sunaudoti.

Todel jis ant mirusiojo grabvietės iškasė skylę, į kurią pridėjo kalkių ar užpylė vandeniu. Kalkės pradėjo degti, ir nuo grabvietės kilo dūmai. Kunigas pasišaukė našlę ir papasakojo, kad jam sapny atėjęs jos miręs vyras ir prašęs gelbėti jį iš čiesiaus, kur jis svilstas ir kur jam baisiai karšta. Pasakui nusivedė ją į kapines ir parodė, jog dūmai eina iš jo grabo.

Šusirupino vargšė našlė, jai norejosi palengvinti karštį jos vyrelio, ir gaudžiomis ašaromis apsipilusi prašė kunigėlio gelbėti jos senį.

Kunigas gavo iš kalno azmokėti už daug gėdulingų ir amžinų misijų ekzekvijų ir kitoikių brangių maldų. Našlei buvo daug lengviau ant širdies, nes dūmai nuo grabvietės perstojo kilti augštin kas reiskė, jog senis jau nebedega, ir — kad kalkiai visi isdegė ir kad pas kunigą užkluvo daug auksinių, kurie pirma pas ją buvo. X. Y. Trump.

Mirykų organas "Draugas" No. 86 aprašydamas Rockfordo romioku skutiko vargus, štai kaip nuobažnai save ramina:

"Matyt, iš tų pelų laisvamaniai su socialistais nesusilauks grūdų. Nes daugelis nesusipratėliu išnaujo sugrižo parapijon."

"Daugelis nesusipratėlių" sugrižo? Reiškia, buvo pasprukę tie mulkiai, bet jie buvo per dideli mulkia, kad pasprukę galėtų būti ir ramiai vėl atnešė savo jerkas kirpti?

Labai malonu girdėti: "nesusipratėliai—sugrižo parapijon." Bet but stebukliai jei "sūsipratėliai" but bent kokioj nors romiokų parapijoj. Ar yra kas susipratusius žmones parapijoj mątes? Teologiškas Satyras.

Ar Dievas budamas danguje klausosi kiekvienos davatkos meldimų ir garbinimų, nežiurint, kaip ji nebut liurba, apšėpusi, utelėta?

Caro svajonės.

Visur tuscia, visur ladas!

Oi tu Dieve, kas čia dedas?

Čia nēr rumų,—gražaus sosto,

Čia tik vėjas šaltas glosto!?

Jeji bohu, kad žinočiau,

Kad ant sosto da sugrįžsiu...

Tai muzikus pažabočiau

Kiek norėčiau kailin duočiau....

Mokinys.

Križostomas T. K. MISIJOS APIE TOBULĄ PRANAŠĄ

JONO ŠVENTJACKIO SU LAISVAMANIU.

—Gerą dienele, Šventjacki. Kaip matai, aš ir vėl čia pas tave. Gal šiandiena pabaigsi me apie tą Dievo numylėtą vyrą, Abraomą.

—Galimas daiktas, kur nri kad aš pradėčiau skaityti?

—O-gi kur pabaigėm paskutiniu sykiu. Pradėk Pirmoj Maižio Knygoj, XX perskyrimas.

—Gera. "Bet Abraomas iš ten nusitrunkė į žemę pietų link ir gyveno tarpė Kades ir tarpe Sur, ir buvo svetimas žemėje Gerar. Ir jis sakė apie savo pačią Sarą: ji yra mano sesuo. Tai Abimelekas, Geraro karalius, rusiuntęs pas ją davė ją atvesti pas save".

—Na, ką tu, Šventjacki, sakai ant to prakeikto niekšo? Štai nesenai jis tokiu pat budu buvo pavedęs savo pačią Egipto Faraonui, o dabar vėl šis neva pranašas, paveda ją kitam karaliui, Abimelekui! Juk jis žmogus visai be doros, be gėdos, be prakilnesnio iausmo: tyčia meluoja, kad kas nors jo pačią paimtų paleistuvauti, kad paskui pasipelnyti! Ka pasakytų žmonės šiandien ant žmogaus, kuris iš savo pačios tokiu ženu budu pelnytusi?

—Dievas bet Abimeleką sudraudė, nes štai ką sako Abimelekas Dievui: "Viešpatie Dieve, argi nori ir teisius žmones nugalabinti? Ak jisai man nesakė: ji yra mano sesuo? O ji taipgi man sakė: jis yra mano brolis. Juk aš, tai dariau su nežinančia širdžia ir su nekaltomis rankomis." (Gen. XX: 4-5).

—Matai, Šventjacki, šis pagonis karalius turi daugiau doros, daugiau sąžinės, kaip tas tavo prakeiktas niekšas ir jo pasileidusi pati, Abraomas!

—Jis ir Abraomui išmetinėjo. Štai parašyta: "O Abimelekas ir Abraomą pavadinęs tarė jam: kam tu mums taip padarei? kuomi aš prieš tave nusidėjau, kad tokį sunkų grieką norėjai užvesti ant manęs ir ant mano karalystės? Tu su manim pasielgiai kaip nepridera daryti." (Gen. XX:9).

—O ką Abraomas jam atsakė?

—Abraomas atsakė: "aš mislijau rasi šiame kampe nesibijo Dievo ir nužudys mane del mano pačios." (Gen. XX:11).

—Puikus pasiteisinimas to švento šiu-leriaus: kad išgelbėti savo skurą nuo pavojaus, kurio nė but nebuvo, jis taip bijojo Dievo, kad savo pačią siulyt siulijo paleistuvauti.

—Aš jau nežinau...

—Bet aš žinau! Skaityk 14, 15 ir 16 paragrafus.

—"Tai Abimelekas ėmęs avis ir jaučius, bernus ir tarnaitės, davė Abraomui ir priegtam atidavė jam jo pačią Sarą."

Ir tarė: štai visa mano žemė tau atvira; gyvenk kur tau patinka. Ir tarė Sarai: štai aš daviau tavo vyrui tukstantį sidabrininkų..."

—Matai dabar tikslą to nenaudėlio? Jis pas Faraoną ant savo pačios uždriebo, ir panašia štuka iškrito Abimelekui, ir vėl pelnė. Tiesiog tas pranašas buvo pirmasis baltosios vergijos kupčius: iš savo pačios paleistuvime sau pelnė sėmė.

—Bet tu apie Abraomą tik iš blogosios pusės težiuri. Kodėl nepažiūrėti iš gerosios?

—Kur ji yra Šventjacki, aš norėčiau ją matyti?

—Štai ji yra parašyta pradžioj XXII perskyrime: "Po šiu nusidavimų Dievas gundė Abraomą ir sakė jam. Abraomė, ir jis atsiliepė: štai! Tai Dievas sakė: imk Izaoka, viengimusi savo sunų..."

—Viengimusi? O kur Ismaelius? Gal tos pasakos rašytojas, iki tiek buvo paikas, kad apie Ismaelį jau pamiršo?

—Leisk skaityti! "...viengimusi savo sunų: kurį tu myli, ir nuėjęs į žemę Marya, paaukaut jį tenai kaipo deginimo apierą ant kalno, kurį aš tau parodysiu."

—Ir beabejonės, Abraomas sutiko?

—Suprantama, tas parodo kaip jis Dievą mylėjo.

—Ne, tas parodo vieną, koks tas Dievas yra žemas, barbariškas kad jam degantis kraujas yra reikalingas, kaip rodos, jam iš

čirškiančios gyvos mėsos but saldžiau ant širdies arba koks geras išeitų, o antra koks beširdys ir nedorėlis buvo Abraomas, kuris rengęs savo sūnų papiauti ir iskepti.

—Na, ką tu kalbi?

—Jei nesupranti ką aš kalbu, tai pavelk man paklausti: ką sakytum tu, ką sakytų policija ir teisėjai, jei koks žmogus nužudęs ir iskępęs savo kūdikį teisintųsi: man Dievas liepė ir aš jį nužudžiau. Ar pagintų kas jį už tokį "Dievo klausymą?"

—Vargėi...

—O ka tu darytum su tokia be tija?

—I durin namą arba pakarti.

—Tiesą pasakei, šventjački. Tam Abraomui atsakantys ir vėl kartavęsi durin namuose jį uždaryti but įeidinūs padoriu durinų.

—Dievas neleido jam sūnais nužudyti, bet norėjo istirti ar jis myli Dievą ir ar klaidys jis jo?

—Visu galintis ir viską zinantis pasirinko tokį neįmanomą ir pačią būdą istirti tą ka jis ir netyrinėjęs žinojo. Ar gi jis nežinojo, kas Abraomo širdy yra? Ir koks pailkas tikslas: neva Satvertonos Visatos užsiimanė žinoti ar ji koks ten istvirkės, nusisęs žydelis myli.

—Bet Dievas už tai vagyrė! Štai yra parašyta: "Aš pats prieš save prisiekiau, sako Viešpats Dievas, kadangi tu tai davei ir savo vienintelio sūnaus nečėdinai, kad aš tavo vaikus žegnosiu, kaip žvaigždes ant dangaus ir kaip smiltis ant uriu kranto, ir tavo vaikai gyvens namuose tavo neprietelių." (Gen. XXII-16-17).

—Dar geriau! Jau tuzma sykiu tas Dievas ta pačią istoriją Abraomui pasakoja, atkartodamas kaip rodos, jis pirmais sykais nebuvo zadėjęs savo dūto dievisko žodžio dalaukyti. Bet as noriu kad tu, šventjački, patėmytum ir štai ka. Dievas zada kaimirti tik Abraomui, visai, ir net jo priešu namuose apgyvendinti. O kaip su tokstanciais kitų tautų? Ar tai neaišku, kad visa ta paika pasaka yra žydu legenda, kurioj jie išgiria save kaipo Visatos Satvertojiaus tautą, ir kad tik jie viem tegali tokia Dievo malone pasigirti, o visos kitos tautos, tai nevertos nieko: jos tik tam reikalingos, kad žydai galėtų "jų namuose gyventi."

—Tu Abraoma vis niekšu ir paleistuviu vadini. Juk vien dėl to atsitikiino su Hagar jis jau nebuvo tokiu!

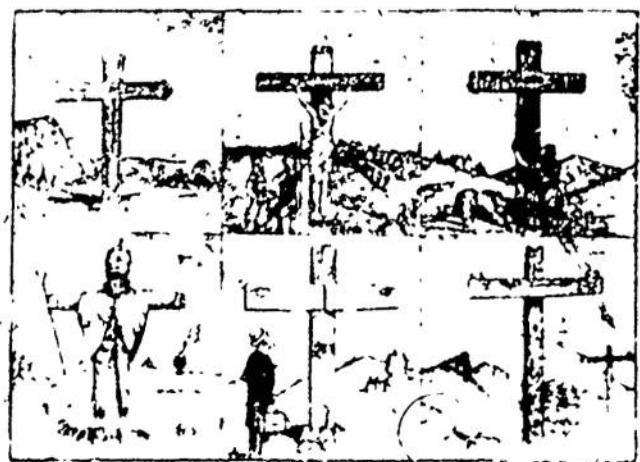
—Ne? Na tai, šventjački, perskaityk kas yra parašyta Pirmoj Maizio Knygoj, XXV perskyrimas, 5 ir 6 paragrafus.

—"O Abraomas visa savo turtą davė Izaokui. Bet vaikams, kuriuos iš kitu moterų buvo gaves, davė jis dovanas ir liepė jienis keliauti nuo Izaoko, savo sūnaus, į rytus, saulės užtelėjimo žemėn."

—Taigi matai, šventjački, tas Dievo draugas apart Izaoko ir Ismaeliaus, turėjo dar bari vaikų su kitomis moterimis. Šventjački, nurodyk man visai Abraomui karierai jos viena darba, nors viena, negyvi, dėl kurio jos galėtų vadinti jį geru, doru žmogumi arba džentelmenu? Už ką tad tas tavo Dievas pasirinko jį už savo draugą ir pranašą?

—Na, gerai. Tu viska kritikuoji ir vadini negeru. Tad ka tu manai apie ta viską?

—Aš naubaukad tokio žmogaus kaip Abraomas, greičiausiai visai niekad jos nei ant svieto nebuvo. Yra tai tik žydiska legenda, pasaka. Arabai taipgi tvirtina, kad Abraomas — jie vadina jį Ibrahim — būvęs jų vadas, ir ne sakos esantis ainiiais jo sūnaus Ismaelio. Mokslinčiai mano, kad Abraomas yra legendariskų griekų Zoroaster, Indusai taipgi turi didvyrį, vardu Brama, o pas persus yra pusr-dievis Bram. Žydai nėra sena, bet palyginamai moderniška tauta, ir jie greičiausiai prisiemė kitų tautų pasakas ta legendariska ypata, ir išdirbo apysaką pasigyrinui esantis amai visoj Azijoj pasakose gerbiančios ypotos.

Kryžiaus evoliucija.

Papa Ponis XV rengiasi daugiau šventųjų pridaryti. Mat iš kariacjančiųjų šalių aukos nebeplaukia, senųjų šventųjų kaulai likosi visi išparduoti, taigi gesefto delei, reikia naujų šventųjų, kad būtų naujų "relikvijų šventų." Mat sakoma, jo išdas jau aptustėjęs.

Protestonai krikščionis turi siųsti savo misionierius į katalikiškas vidurines ir pietines Amerikos šalis, idant nors kiek apšviestą ir civilizaciją paskleisti. Po trijų-keturų šimtų metų katalikai kunigai tenai vos patarvimo, vargiai 15 gal 25 iš viso to tenoka nors kiek rašyti ir skaityti.

Georgijos kataliku vyskupas Ketley neleidžia valstijos valdžiai inspektoriams apžiūrėti, kas dedasi klostoriniuose. Ką jie ten už tu sieną ir savyzkleptuose slepia, kad bijosi valdžiai papasakyti.

Didelis misionierius, evangelistas, dvasiškas vadovas, kunigas Finley Chie, gauti rėjo tokią "dukauną" itekmę ant keturiolikos metų amžiaus Clara Snyder, kad ta patapo vo", nežinome.).

motina. Užtai kunigėlis gavo penkis metus "pakutos" katorgoj. (Kiek kun. Ežerskis "ga-

Blaivybė apima visas Šuv. Valstijas, bet romiškai kunigai pradeda rėkti gvalto. Kodėl? Klausykite, lai jie patį pasako: "Uždraudymas importuoti, turėti ir vartoti vyną įveidžia tikėjimiskus jausmus septimolikos milio nu gyventojų, kurių religija reikalauja vyno sakramentališkiems tikslams." Kiek munis yra žipoma, tą vyną sulaka tik kunigai, o tie "septiniolika milionų" jo nė paūstyt negauna. Jiems lygiai gardu bus, jei kunigai vietoj alkoholiško "Viešpaties Kraujo" srėbs paprastą, saldų vynuogiu skystymą.

Česnuievičiukas, klenikų apyhurbis auklėtinis, zupe valgydamas iš kunigėlio "misinformacijos" biuro, teisinąs, kad girdi, jie tokius svarbius diplomatiskis reikalus veikiantis, kad paslapčių negalima išduoti. Na, ir kam tuos mekus plėpėti? Geriausiai pripazinkite patis kaip dalykas yra: nė vienas iš to "biuro" angliškos kalbos atsakančiai nepazįsta ir todėl visi skundai, donosai ant socialistu išeina tap kvaili, kaip ir tas informacijos laiškas rašytas bal. 11 Dr. Golder į Harvardo Universitetą. Pasisakykite aiškiai: mes sarmatinamės už savo darbus, bet iš kunigų ir davatku pinigų vinti negrėkas. Ka mes rusysime apie jais, tai jau kitas dalykas, bet nors nebasite melagiai.

Paklaus musu kunigų ir jų raštų žibetizma iš to, kad jie visur ir visada pasakoję, kad o apie turtų pasidalinimą ir bendrą turtų vaidyną. Jie pūneta socialistams senovės krikščionių, nenusi-ekusį komunizma. Jei mūsų kunigai ir jų pakalikai turėtų tiek proto, kiek jie turi galvose tustumos, kokie ismintingi jie būtų.

Būdavo "Draugas," kad nesą kapitalo, negalima prisiprašyti sviežio pinigų, nėra mašinų, gerų namų... Well, well! o kur tie \$7.000.00, kuriuos kun. Maliauskas "Vilčiai" surinko, ir mes nematėm niekur pakvituota?

Skaitome: "Šiuomi dėkavojame visiems geriems žmonėms, aukavusiems nupirkimui gėlių ant Viešpaties Jezaus grabo pereitoms Velykų šventėms. Viso tapo surinkta 54.50 doleriai." Kiek sykių, pagal kunigu supratimą, tas Viešpats miršta, ir kiek grabų jis turi? Ir kodel sutvėręs pasaulį jis negali nė žolių ant savo grabo užsiauginti, bet laukia kol davatkėlės papuoš jį?

KUOMI PRAGARO UGNĮ NŪMALŠINT.

Mūsų katalikai, jei įmanytų, tai viską ponui Šetonui į gerkle sukištų. Štai skaitome šv. Juozapo brošvininkų organe (Numeris 109) pamokslą tautininkų Centraliniam Komitetui už aukų nesiuntimą, kur štai kas yra sakoma:

"O liberalų centralis komitetas.... Lietuvių Dienoje surinktus pinigus siunčia ne pragaro ugnies malšinimui, bet paveda Petrogrado lietuviams..."

Vienas naujas dalykas, ko mes pirma nebuvo žinoję yra tas, kad pragarą ugnį galima numalšinti pinigais. Ką tie velniai daro su pinigais ugnyje ne Karosas, ne Gudas mumis nepaaiskina, o Kemėsis jau sukinėjasi apie stockyardus ir minykų organą Chicagoj.

Antras navatnas dalykas, tai klerikalų baidė baimė pragaro ugnies. Netik jau kad budavoia bažnyčias ir užlauko virtinės velnių baidytojų, gainiotojų-kunigų, netik kad pragaro nasrų užkimšimui kiti atiduoda savo paskutines kelnes ir andaroką, o permaldavimui velnių, snabžda poterius ir su kumštėmis sau krutiniu kaulus laužo, bet pamatę tiek surinktų skatiku badaujančius žmonėms, klerikalai savo baimę šaukia, kad ir juos reikia pašūsti "pragaro ugnies malšinimui."

Turbūt nešvarią sanzinę turi mūsų katalikai, kad jie įmanyt viską sukišt setonui į gerkle, kad tik kaip nors "numalšint pragaro ugnį," kad nereikėtų didžiam karsty svilti.

Skorpius.

BEPARTIVIŠKI VĖPLŲS.

"Broli" Širvydas "Lietuvoj" štai kokią dainelę dabar užgiedojo:

"Šiandien žmogus, kuris save vadina "bepartivišku" yra, arba lengvutis vėpla, arba vilko kailiu apsilvilkęs politikierius, kad kitus prigauti."

Tikras švento Povylo atsivertimas. Štai bepartiviškos partijos organizatorius, bepartiviškų fondų tverėjas, bepartiviškumo skelbėjas—atsisukęs kerta pamokslą apie bepartiviškumo "marnastis."

Mes pažįstame "broli" Širvydą, kaip "negratotą kriaučiū" kol Dr. Šliupas išmokinęs lietuviškai nepastatė jis už "Kėvos" redaktorių, kada jis buvo "socialistu." Pažįstame jį taipgi kaip "bolševiką" (maksimalistą), kuris su Gaigalu, Žagaru ir kitais kėlė revoliucijas Lietuvių Socialistų Sąjungoje. Toliaus matėm jį nuobaznu klerikalų besukant rožančių kun. Švagždžio bažnyčioj. Pagaliaus, girdėjome jį beskelbiant laisvamanybės prakilnumus, "bepartiviškumo" gerybes, dar girdėjome jį giriant tautininkų rove, ir galų gale matome jį vėplomis bevažinant visus bepartiviškuosius.

Mes rezervuojame savo nuomonę apie "brolio" Širvydo kvalifikaciją, tik geistume išgirsti jo nuomonę ar epitetai "vėpla" ir vilko kailiu apsilvilkęs politikierius kad kitus prigauti" nelygiai tiktų ir tiems, kurie savo pažiūrą kaip pančiakas maino, taip pat kaip ir "bepartiviškiems?"

Perikles.

Prieš karės audrą čionai stovėjo linksmas Lietuvos kaimas.

Pamokslas Praloto Bimbos

EVANGELIJA.

Vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus ir Dvasios
Šventos. Amen.

"Aną metą Jėzus vaikščiodamas palei Galileos jūrą, išvydo du brolius: Simoną, vadinamą Petru, ir Andriejų, jo broį, metančių tinklą į jūrą; mat juodu žvejais buvo. Ir Jėzus sakė jiems: sekite mane, aš padarysiu iš jūsų žmonių žvejais. Juodu tuojau pat palikusi tinklus, jį sekė (Mat. IV. 18-20) Amen. Tokie yra žodžiai šios dienos evangelijos šventos.

P A M O K S L A S.

Vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus ir Dvasios
Šventos. Amen.

Kaip matote, viespats Jėzus, vieništelis sunus per hesuskaitomus bilionus metų bergždžio Dievo-tėvo, atėjo apt'ios mūsų asarų pakalnės idant išganyti marnis. Išganyti nuo ko? Tą mums išaiskina žodžiai virš paduotos evangelijos šventos.

Jūs, mano mieli parapijonai, jau žinote, kad Dievas buvo nuo pramazių, jis taip sakant buvo nuo pat pradžių, o tos pradžios niekada nebuvo. Jis buvo taip didelis ir galingas, kad jis buvo visur, o kadangi tada dar nieko nebuvo, tad Dievas buvo niekur. Ir taip jis pradėjęs gyventi pats iš savęs, mekam nė dėkui nesakydamas, gyveno nuo niekadės, budamas niekur. Atsirūdo tam visų išmintingiausiajam, visų galiausiajam ir visų geriausiajam mekur esančiam. Dievui vienam pačiam būti: ne žmonės jam paginų neduoda, nė paukšteliai nepagieda, nė asilas nespardo, pagaliaus, nė blūsės jo nepakibina... Sumanė sutverti svietą: ir štai vieną panaudelio rytą, anksti, dar saulė netekėjus — mat saulės dar nebuvo — jis griebėsi už darbo. Per šešias dienas jis dirbė sušilęs: mat vis reikėjo sakyti: "tėbuna šis" arba "nebuna tas," ir suprantama, tačj viskas buvo. Prityvėrė jis visokių čerapokų, blūsų, šeškų, gyvačių, bimbalų, vapsų, červiakų, glindų, bakterijų, uodų, visokių vėbzdžių ir šnabzdžių

eibių eibes, kas ten Dievo gerąją galybę ir be isskaitliuos! Tarpe tų gėrybių jis sutvėrė ir žmogų bei jo moteriškę. Bet kadangi jau Dievo gerumas buvo taip neismačiuojamas, tai kiekvienam stiekui jis sutvėrė ir vištą, kuri jį prarytų, varlėms sutvėrė, jas gaudančius garnius; kiskiams paskyrė gonus; balandeliams — vanagus, pelėms — katmus, etc. Sutvėrtojas būto tokios geros širdies, kad jam visada linksmą būdusmątyti kad vien to sutvėrimui kitus ryja ir čiulpia. Todėl Dievas kad nepaiktų žmogų, le aargo, sutvėrė ypatingai žmogaus tarnystei veinius, ir siems pavedė žmogų tancinti. Padiaręs vištą taip sauniai, Dievas su septinta liena pradėjo ilseties, ir kiek mums žinoma, jis nuo to nusilsio tėsistili ir siardiena, nes dar nėra visiškai įtam, nieko naujo sutvėręs.

Bet kada Dievas knarkia, Šetonas netingia, bet uodėga vizgiuodamas, ir ausys susklausdamas sukinciasi aq link žmogų ir sėda jį į piktą pagundinimą.

Štai žinokit į tuos kėnėmus du brolius Simoną ir Andriejų. Vietoj elgties taip kaip sutvėrtojas elgiasi, tai yra ilseties, kur nors pauksnėj, juodu žvejėja. Vietoj daryti taip kaip Kristus kad darė: bast, ties nūdris-kūšiais is vieno šalies krasto į kitą ir maitinties svėtimomis varponis arba nukmauktas grūšlais, ir tauzyti mekė nereiskiančius, paukus niekus, juodu dirba, sutvėrė kad dirba, tai net nuo kaktų varva ir nugara nuo prakaito šlapia. Čionai tad Jėzus pamatė Šetono intrigas, ir todėl liepė tiems dviem gnešninkam mesti ngodėringus tinklus ir eiti paskui jį tinginmaiti, nieko nevėikti.

O mano mieli parapijonai, jei mes visi būtume tokiais, kokiais buvo Jėzus, Simonas, Petras, Andrejus ir kiti apaštalai! Kokie šventi būtume mes, ir koks laimingas būtų pasaulys! Nemokėtume mes nė vienas nė rašyti nė skaityti, nesuktume mes sau galvos apie politiką, ekonomiką ir industriją; nereiktų mums dirbtuvių, žemdirbystės, automobilių, elektros, telefonų, dailės; valkiotu-

memės, siauziotume nudrįsę, utelėnis apžėgę, tykodami, kad kas numestų duonos bakaną, ir žvejojume. Bet mes outume tokiais žvėrais, kokiais Kristus norejo Šimona-Petra ir Andrieu matyti esant: žmoniu žvėrais.

Kokie yra tie žmoniai "vėrai"? O-gi tie, kurie nemeta tinklo, kad sugauti žuvų, bet kurie netepdami savo rankų juodu darbu, mala liežuviais apie Dievo gerumą ir išmintį, apie Šėtono kanopas, apie dangaus linksmybę ir pragaro karštį, ir tokiu būdu žvejoja žmones, davatkas, prostymėkus, vyčius ir tercionkas, kuriuos susižvejojus, prasideda naujas žvejojimas: žvejojimas ant dolerig ir dukatų jų kiseniuse.

O už tai kad šis pastarasis būdas yra pelningesnis kaip žvejojimas jūre, ir kad šios rusies žvėrų su atbulais kalniciais yra visus legijonas, mes tai būtų bati dėkingi tam garsiam telnui gamintojui, mūsų ir mūsų kisenių išganytoju, Viespaciui Jezui. Amen.

Karės aukos.

KAS DEMORALIZUOJA LIAUDĮ?

Mūsų katalikiški kunigai ir jų pasekėjai kruvinomis ašaromis verkia, kad visoki valkatos, bemoksliai grašiagaudžiai, demoralizuoja ir kiršina paikus tikincius žmones. Pavyzdžiui, tokie Strazdeliai, Mikalauskučiai, Urbonai, Diljonai trūkosi posietuviškas naujokines, ir žaizdami romiokų kunigų įpus-tais tikėjiniskais įausmais, lupa pinigų už savo "sakramentus." Tokiu dalyku stovių nė vienas protingas žmogus nesidžiaugs.

Bet kas tam kaltas?

Vieninteliai katalikiški mūsų kunigai. Pirmiausiai jie patis būdami tamsuoliais nei kiek nepažangesniais ir neprotingesniais, kaip minėti pašlemėkai, niekada nesirupina apšviest savo pasekėjų, bet anaipatol, tuos vargšus apleidžia nepraustaburniais Maliauskais, Račkais, Ramanauskučiais, o sie iki tiek įpykdina net parapijonus, kad jie pradeda neapkest visos tos romioku govėdos, kuri spiečiasi aplink šventą humbugą, jų "bažnyčią." Vienok tamsus žmogelis nors ir mato, kad "kaziony" romiokų kunigai laiko juos už išnaudojimo materiolą, vis tebsibižo pasakiško pragaro ir tebtrokšta dangaus, ir todėl eina "išganymo" jieškoti pas kitus, ap-sukresnius, mandagesnius "švento humbugo" kupčius, kaip Strazdelis ir kiti.

Kodel pas kitų tautų katalikus nėra tokių demonstracijų, bet tik pas lietuvius? Suprantama, kad kitų tautų kunigai nėra tokie begėdžiai, grašiagaudžiai, ir paleistuviai kaip musiškliai, ir todėl tikėjimas pas juos yra švaresnis, nes ten yra jis idealu, o pas mus "biznio" ir "lengvos duonos" įrankiu.

Double-Dollar. D. D.

NORI KALĖJIMO.

Tulas vaikas, motinos apskustas už namines vagystes, prasė teisėjo, kad siųstų jį kalėjiman.

Motina gi meldė teisėjo: "Tamista teisėjau pamokyk jį, bet nesiųsk į kalėjimą."

Vaikas meldė.— "Neklausyk jos, ji kreivė. Jeigu neleisi manęs į kalėjimą, aš sau galą pasidarysiu!"

Teisėjas:— O dabar tai matau, kad reikia tau duot pamatyti kalėjimą!

Mokinys.

DIEVAS — ŠMUTAS.

Kad žydų ir krikščionių Dievas yra baisiai geras ir teisingas, turbūt abejonė apie tai nė kam kitam kaip tik kokiām nelabam bedieviui į galvą tegali ateiti. Tik pasižiūrėkit į porą čionai privestų atsitikimų, kurių teisingumą liudija Raštas šventas:

Anais laikais, kada Dievas budavo nesi-didžiuodavo su žmonėmis pasikalbėti, jis turėjo labai mielą draugą, pranašą, šventąjį, vardu Abraomas. Dievas patarė Abraomui apleisti savo tėvų šeimą ir kriaustyti į Kanaan, kur jis žadėjo jo veislę padaryti galinga tauta. Nukakus Abraomui tenais užpuole jį badas; ir todėl šis Dievo draugas skubinosi į turtingą Egiptą pasipelnyti ir, privalgyti. Besiartinant Egiptą, jis patarė savo pačiai Sarai, nesisakyti jo pacia esant, bet sakyti esanti jo sesuo; mat jis bijojosi, kad egiptiečiai dasizinoję, kad jis yra Saros vyras nudės jį, o jo pačią pasiliks sau. Taip ir padaryta: Sara sakės esanti jo sesuo, o jis patvirtino tai. Faraonas pasiėmė Sarą sau į ruimus, o "svogeriai" Abraomui suteikė turtingas dovanas.

Patėmyjo Dievas, kad ne viskas gerai einasi, ir tuoj užleido bjaurią plegą ant egiptiečių. Buvo tai bausmė už tai, kad Faraonas su Abraomo pačia paleistuvavo.

Bet kas turėjo nukentėti už tą grėšlį? Gal Abraomas arba jo pati Sara, kurie per melą suvadžiojo Faraoną? O ne! Dievas teisingas: jis juodviejų nepaliete, bet už tai kliuvo Faraonui, kuris manė neženotą merginą savo namuose turįs ir su ja apsivedęs, o už vis labiausiai kliuvo tiems netikėliams Egipto mužikams, kurie nė nežinojo kas Faraonui ruimuose dedasi. Ir taip teisingasis Dievas atsiėmė iš skurų nekaltų egiptiečių.

Abraomas iš tos transakeijos puikiai pasipelnė (Gen. XII:11-20.)

Pamatė Abraomas, kad toks "gešeftas" yra pelningas, sumanė dar sykį išmėginti.

Šiuomi sykiu jis su savo pačia Sara, nusibastė į žemę vardu Gerar, kur karaliavo karalius Abimelekas. Šį sykį Abraomas vėl įsakė Sarai sakyties jo sesere esant. Abimelekas pamatęs Sarą tuoj pasiėmė ją į savo namus. Dievas užsirustino kad čionai vėl svetimoterystė, ir tuoj užleidžia bausmę. Bet ant ko? Gal ant savo draugo Abraomo,

Rusijos nusiginklavimo pasekmė.

arba jo pasileidusios pačios, už tai, kad juoda savo melais suvadžiojo nekaltą žmogų? O ne, kur tau teisingasis Dievas taip darys! Jis užleido nepalaimą ant Abimeleko, kad ne jo pati ne jo tarnaitės negalėjo kudikių turėti. Kuomi jos buvo kaltos, kad Abraomas ir Sara, apgavo Abimeleką? Tame tad ir yra visugalingojo Dievo teisingumas kad jis baudžia tuos, kurie yra visai nekalti.

Abimelekas, pagonis, matomai, buvo didelis bedievis, nes dasizinojęs kaip jį Dievo draugas Abraomas apgavo, sako jis pačiam Dievui: "Pone Dieve, argi nori ir teisius žmones nugalabinti? Ar jisai man neskakė ji yra mano sesuo? O ji taip jau sakė, jis yra mano brolis; juk aš tai dariau su nežinančia širdžia ir su nekaltomis rankomis." Ir kad žinotumėt to pagonies nedorybę, štai Abimelekas pasišaukia pas save Dievo draugą Abraomą, ir štai kaip drįsta jam išmetinėti: "Kodel tu mumis taip prigavai?... Tu su manimi elgiais kaip nepritea elgies."

Bet už tai Abraomas gavo nuo Abimeleko avių, jaučių, bernų ir tarnaičių, taip pat, kaip pirmiau nuo Faraono, kad buyo gavęs, ir traukė toliau. (Gen XX:1-18.)

Mat kaip gerai ir pelninga buvo Dievo draugui Abraomui turėti tokią smarkią, apsuksią ir paklusnią moterėlę, iš kurios skurros galimaa buvo pelną imti. Pranašas Abraomas matomai, buvo pirmas "baltųjų vergių" kupčius.

Teologiškas Satyras.

VELNIAS PASIUTO.

Kokiu bepročiu yra net apšviestų kunigų tarpe pakanka perskaityti visiems žinomo jezuito-politikiškiaus kunigo, prisidengusio Uosio vardu, raštelį apie "Katalikų santykius su laisvamaniais?"

"Gudrus yra politikas Velnias ir didelis veikėjas. Bet juk gudresnis ir didesnis galiunas yra Dievas. Velnias tik ant tiek siaučia, ant kiek jam leidžia Dievas."

Jei Velnias tik ant tiek siaučia, kiek jam leidžia Dievas, tai reiškia, kad Velnias yra Dievo agentas, ir visame pasauly priimta taisyklė "respondeat superior" (viršininkas atsako) yra pritaikoma ir čionai. Taigi visi Velnio darbai yra sužinia ir su leidimu Dievo, taipgi visi Velnio darbai yra Dievo darbai, ir visos Velnio iškrestos negerovės ir pragaras prigrustas griešninkais, yra paties Dievo darbų!

Ar kas žin mus kunigai supranta, kad jie tokiu savo pasakymu išteisina Velnią, o už viską apkaltina Dievą?

Toliau rašo:

"Seniau užteko Velniui nuvaikyti švęsto vandens ir ženklų kryžiaus," o dabar? Dabar reikia, kad mulčiai užpirktų kelerias mišias ir suteiktų progą kunigėlui nupirkti savo gospadinei naują "dresę" arba skrybelę, ar ne? Suprantama, tada Velnias to nusi-gasta daugiau, kaip "švęsto vandens ir ženklų kryžiaus?"

O jūs žmonės, žmonės!

Ar jūs nė nejaučiate, kad dabar yra XX amžius?

Periodikalus.

IŠDAVĖ PASLAPTĮ.

Tankiai užeidavo žingeidumas, kiek apsieina žmonėms tas šventas humbugas, kuriuomi mūsų kunigėliai šinkuoja. Visai būdavo sanpratauama, bet autentišku žinių nebuvo. Dabar tą paslaptį išduoda minykų organas "Draugas." Jis rašo:

"Viską apskaičius išeina, kad pavizdintai, katalikiškai šeimynai vienybė su Bažnyčia ir su tikėjimu, apsieina amerikoniškais doleriais nuo \$20.00 iki \$25.00... Pavieniai išsisuka kartais ir su dešimtaine, nenustodami tečiaus buti gerais katalikais." Tiek tai išleidžia kas metai.

Reiškia tie, kurie šiaip-taip nuo kunigų išsisuka su mažiau kaip dešimke, tuos ponas Velnias tuojaus už čiupros tarabanija į smalą, nes tokie šelmiai nustoja buti gerais katalikais. Suprantama, toks išsisukimas yra retenybė.

Grižškime tada prie finansų. Abelnai imant, todėl, kiekvienas geras katalikas sumoka ant metų apie \$15.00 \$20.00. Katalikų Suvienytose Valstijose yra apie 16 milijonų, todėl vien romiokams papinis šventas humbugas apsieina tikrai šioj šalyj nuo 240 iki 320 milijonų dolerių. Suv. Valstijose yra 20,000 kunigų, taip kad kiekvienas kunigas į metus uždirba nuo \$12,000.00 iki \$16,000. Mes patį stebimės, bet tai ne mūsų, o pačių kunigų skaitlinės porodo.

Už tokias įplaukas, nestebėtina, kad tiek daug rodos protingų žmonių pasiverčia į bepročius ir mulkina minias su apkerpėjusiomis, paikomomis pasakomis, ir piksta, draskos, jei kas jiems tą gešeftą gadina.

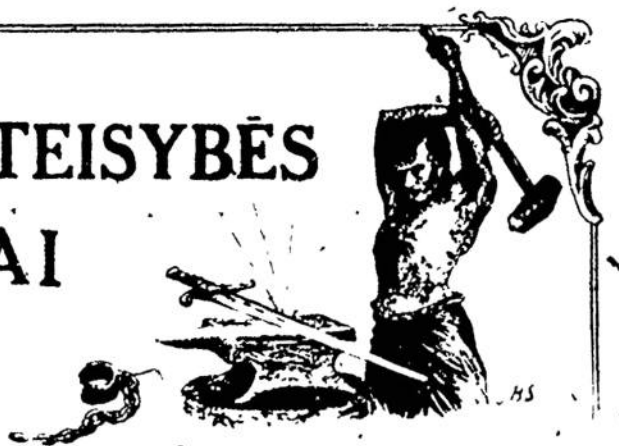
Teologus.

Bolševikai vykdo "Laisvę, Lygybę ir Brolybę."

MOKSLO IR TEISYBĒS LAPAI

Trupiniai iš "Švetujų Tėvų" Istorijos.

Markus 336. Jis mirė už aštuonių mėnesių po išrinkimui į popiežius. Niekum neatsižymėjo, tik pastatė dvi bažnyčias viena iš kurių dabar tebštovi, tankiai tašyta ant šv. Marko plečiaus Romoje.

Jūlius I 337-352. Mokytas ir maldingas vyras. Ant nelaimės jo popiežiavimo laike išnaujė kilo nesutikimai su Arionais ir daug klapato tós vidurinės suirutės yra pridariusios bažnyčiai. Julius mėgino sutaukyti besivaidijančius vyskopus šaukdamas Koncilium į Romą, bet veltui, peštinės ir draskymosį tęsėsi toliau.

Konstantinas jau buvo miręs ir savo imperiją padalines tarpe savo trijų sūnų, du iš kurių Konstantius ir Konstantinas, dar tebebuvo gyvi. Tarp bažnyčios didžiųjų pasidarė dvi partijos: Athanasiaus ir Euzebiaus. Pastarieji daėjo net iki tam, kad savo susivažiavime nutarė papą Julių prašalinti nuo popiežystės. Prašalinimui visuotinos anarchijos ir padarimui galo baisiems vyskupų besipludymams ir tarpsavinėms anatėmoms, sušauktas koncilium Sardikoj 343 m. Ten apart kitko nutarta (trečias kanonas), jog: iškilius nesusipratimams tarp vyskupų, dalykas turi būt pavestas vyskupų teismui. Vyskupai turentįs būt paskirti iš artimųjų provincijų per Julių, kuris vyskupauja ant sosto, ant kurio Petras apaštalas vyskupavo. Iš to matyti, kad Romos vyskupui pripažinta tiesa paskirti teisėjus delto, kad jis ant to paties sosto sėdįs kaipo Petras, bet ir tai nurodomas tuom vyresniuoju tik Julius, o apie jo įpėdinių Romos vyskupų, teisę nieko nekalbama. Buvo tai pirmi žingsniai, kurie suteikė vėliaus galutinai Romos vyskupam

proga savinties viršenybė ant visos bažnyčios ir jos vyskupų.

Liberius 352-366. Jis užėmė popiežystę tuoj po Juliui. Nesutikimai tęsėsi toliau nežiurint, ne į pastangas imperatoriaus Konstantius, kuris norėjo Arianus sutaukyt su ultra-Rymionais. Peštynėms besitęsiant, imperatorius prikalbintas Arionų, pats visada pritardamas Athanasui išvyjo Liberij, kuris buvo jų priešu į Beroea, o popiežium paskyrė Arianą Felixą, po vardu Felixas II. (355). Bet Liberui atsibodo būti ištremtinėj ir todėl jis sutiko su heretišką Arionų doktrina, nepripažįstančią Kristaus už Dievo sūnu, ir komunیکavo šv. Athanasij, tvirčiausį bažnyčios apgynėją, ir negalėdamas dar atgauti savo popiežystės, jis su ginklu rankoj atsikraustė į Romą ir reminiama žmonių pradėjo kova su Felixu II. Imperatorius mėgino juodu sutaukyt ir liepė abiem sykiu popiežiauti, bet žmonės ant to nesutiko ir reikalavo kad popiežium būt tik vienas, šaukdami: "vienas dievas, vienas Kristus ir vienas Rymo vyskupas." Felixas turėjo pasitraukt ir Liberius vėl pradėjo popiežiauti. Bet Felixui keršinant, Liberius pagaliaus geruoju nuo popiežystės atsisakė.

Felixas II 358. Pasitraukus Liberij, jis užėmė sostą. Bet 359 susisūslęs Liberius vėl išnetyčių užpuolė ant Felixo ir numetė jį nuo popiežystės. Vienok neilgai tesidžiaugė, nes jau 365 m. likos Felixo draugų nužudytas.

Čia neprošaly patėmyt, kad abudu peštukai kuriuodu per 8 metus kariavo kardais už popiežiaus karuną, Liberius ir Felixas, abudu Arionai (užginčijantis Kristaus dievystę ir

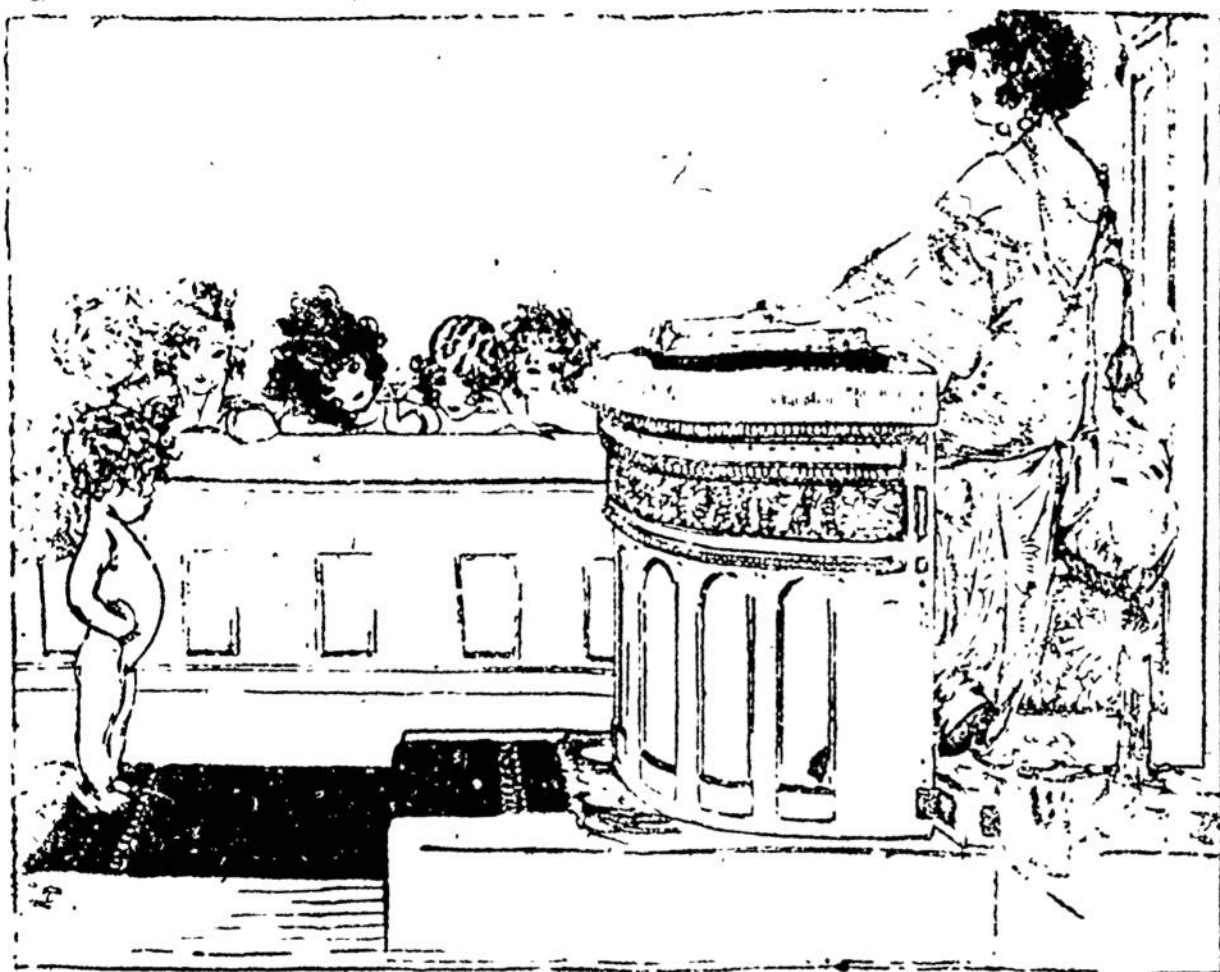
prakeikdami tos pačios katalikų bažnyčios padarytą šv. Athanasijų), buvo per Romos bažnyčia kanonizuoti, ir popiežiaus misole ir breviariume dienoj už "šventą Liberijų" yra malda paštešta jam, kurioj jis yra šaukiamas kaip: "šviesa bažnyčios šventos ir mylėtojas įstatymų Dievo, kurį Dievas numylėjo ir pats ragė garbės rubais, melškas az mūsų nuodėmių ir per savo užtarimą" nuo Dievo prasoma maldonių. Panasi malda yra pavesta išgari žmogui ir to pestuko.

Damasas (366-384). (Ispanietis) kunigo sunus, likęs popiežium po draug kraujo praliejimo pradėjo kariauti su ivairiomis sektomis: Arionais ir pasekėjais Appolinariais. Tas daugeliui nepatiko, kurie mane, kad kiekvienas privalo savo Dievą kaip moka taip ir garbinti ir vedami vyskypo Ursicinus, apsirinko (367m.) pastarąjį popiežium. Tada Damasas pasikvietė į talka imperatorių Valentiną, ir pats priesakė karūmenes užpuolė ant savo prieso ir jo pasekėjų. Šie gestikė laidi panašių žingsnių pasislepė vieno bažnyčioj, bet Damasas apsurė jai, išpuvė 157 vyrų, moterų ir vaikų, o pačią bažnyčią sudegino. Cermenin apie tuos laikus štai ką raso: Turtingumas ir pasiputimas katalikų bažnyčios labai nepatinka šv. Jeronimui ir šv. Gregoriui iš Nazianzus, kurie balsiai skundės ant to. Juodu vadina Rymo kunigus farizeju senatoriais, armia nemoksmu, maistingu žmogui, ir gauda suokalbininku; jie kaltino be jokio susiturėjimo kunigų labavimą, paeistų vystės ir niekšystės, ir pasmerkė Damaso į popiežius išrinkimą, kaip žingsnį padarytą su prievarta ir spėka. Idant geriau suprasti to laiko kunigų doriskąjį stovį, čia reikia paminti įstatymus išreiktus imperatorių, Valentiną, Valens ir Gratianą, prieš pabaigą 370 m. Tie įstatymai uždraudė visiems kunigams ir mnykamis iėti į namus načių, ar moterų, kurios gyveno vienos pačios arba buvo netekusios tėvų. Peržengus tuot padavimą, artimiausios gynybės nusiklaustos moteris arba mergutės galejo pašaukti prasikaltusi kuniga prieš tribunolą. Taipgi uždraudė dvasiškiui, po bausmės visų turto atėmimo, umti dovanas arba palikimus nuo savo parapijonų, jei jie nebavo tikraisiais paveldėjais. Tie įstatymai buvo skaitomi kas nedėlios dieną visose Rymo bažnyčiose,

Menama yra, kad pats popiežius norėjo panasių įstatymų, idant suvaldyti su pagella svietiškos valdžios kunigu godumą, kurie p draug suvadziocavo romietes su tikslu pasinaudoti jų turtu. Godumas turtų baissė įsvyravo; ne mokėdavo geriau negu bent kokie profesionalai šikčiai išgauti turtus nuo savo tikinčiųjų ir tu aobas apsu... Tas buvo toks, kad nieks neisdrįdavo jų prieš teisnę pašaukti. Šv. Jeronimas labai apgailestavo tą įstatymą prieš kunigų godumą, vienok jis rado jį nersveptinu, nes ir buvo tai dora ant dvasiškių. "Koks tai p... m...". Tas susunka. "matyt, kunigai... moninkai, aktoriai, varovės, p... stovės ir p... turtus... paveldė... turt... Tada tik kunigai... m... turtus... drausta. Ir tas įstatymas nera isreiktas kokio nors pagonisko p... o, abe... persekutojaus, bet krikščionių imperatorių! As negaliu stovėti ant to įstatymo, nes mano siebi yra paversta p... kad mes užsipeleim... kad traukėmės prazutingas per neaprybota... godumą, priverite valdona isleisti panašų įstatymą. Vienok kunigų nedrąsė neiklos apgailezuota to įstatyme. Imperatorius buvo paversti isleisti nauja, kuris uždraudė našlėms atiduoti savo brangumynus arba turtas kunigams po priedanga tikėjimo. Jie iske kad savastis but palikta jų vaikams ir kad nė viena mirdama, negali palikti testamentą ant naudos kunigos, beturčių arba bažnyčios" -- kad neduot progos kunigams isnaudoti savo apkvaillantus pasekejus. Kaip matyt is šv. Jeronimo kunigai jau nuo tada vagia.

Velnias laukia kol jo draugas suvenčiavos.

Meilės Expertės Patarimų Kampelis.

Mylima Alma Amoris! Aš mylėjaus su vaikinų, kurį neseniai pamačiau bekalbant su kita mergina. Supratau tada, kad jis mane nebmyli jau, todėl mečiau jam į akis žiedą ir kitus daiktukus, kuriuos jis buvo man davęs. Bet ką aš nelaiminga vargšė turiu daryti, jis mane yra bučiavęs, labai dau ir karstai bučiavęs! Ką aš turiu jam už tuos melagingus bučkus padaryti?...

Verkianti Matilda.

Apsišluostyk ašaras, Matilduke! Pasi-gauk tą sėlmį, kur norintais, pagriebk jį už kaklo abiem rankutėmis, ir sugrąžink jam ant sykio visus tuos karštus bučkus. Gavęs tokią netikėtą bausmę, jis kaip bematant už-mirš apie visas kitas merginas.

Aš persiskyrčiau su savo vyru, tiesiog negalėjau sugyventi. Jis apsiėmė mokėti man po \$5.00 į savaitę, bet kaip kada ima ir suvėlina. Ką aš turiu daryti, kad jis į laiką man pinigus atiduotų?

Norinti Divorso.

Nurašyk jam laiską ir tiesiog pasakyk, jog jei jis į laiką neprisius pinigų, tai imsi ir sugrįžsi pas jį atgal. Matysi kaip tas gelbės: jis iš visadų iš kalno prisius.

Turiu bėdą, baisią bėdą. Kaip tik aš iešinu su savo mergina, tai negaliu jokių bu-du praeiti pro saldinių krautuvę: ji tempia mane prie lango ir rodydama pasakoja man kaip kas esąs gardus ir gražus. Na, ir turiu pirkti. Aš myliu ją, ji yra saldi mergaitė ir be šėrimo jos saldinaiais, bet dievai žino, kad aš nėsiu Rockefelleris. Kaip reikėtų ją atpratinti nuo žiurėjimo į langus ant kurių saldiniai išdėstyti? **Jonas S-tis.**

Perskaityk knygutę apie astronomiją, ir kaip tik busite netol saldinių krautuvės, tuoj užvesk kalbą apie dangiškus kunus, ko-metas, pieno keli, Syrijų, Šiaurinę žvaigždę, etc., ir tuomi pačiu laiku pirštu rodyk į dau-sas, bent kol pro krautuvę praeisite. Tokiu budu ji užmirš arba neturės progos tavo ki-šenius tuštinti.

Mano vaikinai pagaliaus įsidrąsinęs paklausė mane, ar aš sutiksiu būti jo moteria. Aš atsakiau kad taip ir patariau kad nueitų į kitą ruimą pas tėtę, jo paklausti. Kaip jis nuėjo tai sėdo su tėvu kortomis losti, ir dabar jis visus vakarus su tėvu, o ne samanim praleidžia. Ką aš galiu daryti? **Linkutė.**

Prigundyk, kad juodu gražitų iš pinigų. Paskiti susitark su savo tuom Don Juanu kokius nors ženklus parodyti, atsistok pas tėvą ir ženklais pasakyk jam kokia kortą tėvas turi. Kada tėvą gerai apgrajis, tada tėvas nenorės daugiaus su kortomis jį nuo tavęs atitraukti. O kiek jis tokiu budu uždirbs, ant pradžios gyvenimo vis susigadys.

Esu didelė bėda! Gyvenu pas gražia gėspadinę, o kadangi jos vyras yra senas krienas ir dar apkulia kaip kada, o aš nieko sau vyrukas, ji ant manęs akį pradejo turėti. Aš-gi ir — na, galite suprasti. Bet man ji beveik jau ir atsibodo, aš turiu jaunu merginų, o ji kabinėjasi prie manęs, kad net striukas.

J. Burdingieris.

Turbūt tai savo mielai gėspadinę niekados kailio neįspėrei? Išperk jai gerai skėrą, tada ji supras, kad neį geresnis už jos vyrą, ir nenorėdama, kad du pasikeisdamai luptu jai kailį, laikysis savo senio.

Vaikinas, kurį aš mylėjau ir kuris man prisiegavo, girdžiu ir su kitomis panašiai elgiasi. Ką aš turiu daryti, kaip galiu aš tam niekšui atkeršyti?

Sužeista širdis.

Nieko negali daryti. Ant tokio žmogaus gaila but jį energijos eikvojimo atkeršijant. Jis nevertas atkeršijimo. Geriau imk ir įsimylėk į tokį, kurį kitos merginos nemyli.

Mano merginos tėvas nenori kad aš su jo duktere apsivesčiau ir žada man sugrąžinti nuo mergaitės atėmęs mano nupirktas dovanas ir apmokėti kaštus. Kaip aš galiu padaryti tų kaštų daugiausiai?

K. Biznierius.

Paduok rokundą už visas išlaidas, už darbą prie mergaitės, už sugaištą laiką, už patarnavimus jai. Viską į kruvą sudėjus nemažai pelnysi — apart to, kad turėjai neblogus laikus.

Aš vieną vyrą labai myliu. O jis yra toks puikus, toks drutas, toks geras! Bet bėda su juomi: jis baisiai nedrąsus, ir nors aš žinau, kad jis nori kalbinti mane už savo moterį, bet nedrįsta, o aš nežinau kaip jam pagelbėti, kad jis pasakytų man, kad nori ženytis. Patarkite man!

Petrukė.

Geriausis budas tokiame atvejyje prikalbinti losti kaziromis. Sutarti štai kokią padaryk su juom: jei jis išgrajis, tai jis gaus tave, o jei tu, Petruke, išgrajisi, tai tu gausi jį. Ar vienaip ar kitaip, tu mergelė nepragrajisi.

Mano Sabukas klausė manęs šį vakarą štai kaip: "Mano brangi Alytė, jei aš tau pasakyčiau kad aš tave myliu, labai myliu; kad visame pasauly nėra kitos mergaitės, kurią aš galėčiau mylėti, apart tavęs, ir kad aš dėl tavęs gatavas savo galvą padėti, ar prisizadotum būti mano?" Ką aš galiu jam ant tokio klausimo atsakyti? Aš myliu jį, bet nenoriu, kad jis žinotų, jei jis nemano "biznio."

Alytė Pupkiutė.

Pirma neį duosį atsakymą tam savo moderniškam Romeo, paklausk jo, ar tokiu budu jis kalbina tave, mergaitė, už savo moterį, ar yra tikrai hipotetisku klausimu. Kada jis atsakys, tu pati jam atsakymą duoti galėsi.

Laikas triuškina visus ant karės rato.

Vikarų Raportai Pralotui Bimbai

INKERMAN, PA. Šiame miestely juokus krečia geras tuzinas bežilstančių jaunikaičių (apie 40-50 metų amžiaus), bet apie musiškius vyrus laikraščiuose ane burkt. Todėl aš apsiėmiau pranešti pasauliui musu naujienas.

Visiems žinoma, kad musu gyvenimas sunkesnis už gyvenimą vedusiųjų žmonių ir nevedusių kunigų. Mes nebudami kunigai šešiolikiniu negalime užkalbinti, o jei kuris įsidrąsina, tai spjauna tos šelmės į akis kaip kačiukės. Todėl metai tam atgal, būvome nutarę pasistatyti "klioštorių" ir ten kaip kunigai "enatlyvai" gyventi. Kol prasigyvėnsime, tarėm laikyti tik vieną gospadinę, o toliau tai turėti po kokias tris, gyventi kaip turkų rojui. Bet dauguma mano draugų apleido mane ir užmiršo apie mus sutartis ir plianus. Vienok mano fizinis išsivystymas reikalauja kunigiško gyvenimo ir gana. Stebuklingas dalykas: kur tik nepamatau šešiolikinę gražiai išsipuošusią Jievos dukrą, tai mano širdis tuoj pradeda kaip pašėlusį tvaksėti, ir jokios rodos negaliu su ja gauti. Tikra kankinė!

Bet štai viena dievaitė pamatė mano kančias ir susimylėjo ant manęs! Gražaus tai liemens, puikiai dėvi, proto galybės, sakau, tai angelas, ir viskas! Žengia eidama kaip stirna, o per blizgančius akinius smailukes akutes varsto širdis! Ir šį dievaitę dabar prie mano sono. Ar stebėsitės, tad kad mano širdis neperstoja tancavojusi rusišką "prišiadušką?"

Tik ir saulėtos dienos turi savo tamsius debesius! Štai juos visiškai prozaiskas diegas sako rengiasi ant mano labonės uždėti savo "veto" ir baimė tokios katastrofos verčia mane klausti pral. Bimbos, gal galėtumėt man nors kokią atliekamą kunigo gospadinę priredyt, nes su sielos angelu jos vyras gal greitoj ateityj mane atskirti.

J. Plikakaktis.

O ką sakytumei apie tą Marytę, kurią kun. Ežerskis kur ten sako, Chicagoj palikęs?

Kun. Bimba.

INDIANA HARBOR, IND. Stebuklai nė šiame šimtmety nepasibaigė dar! Štai girdėjote, kaip Velniokas bešokinėdamas ant šv. Jurgio bažnyčios altoriaus su uodega parvertė žvakes ir uždegė visą šventą bagažą, kur Dievulėlis turėjo apie porą tukstančių nuostolių. Bet tas stebuklas tai dar nestebuklas. Pas mumis tai yra tikras stebuklas. Štai mūsų Dievo kirpinyčia statant vyskupui kainavo tiktaį \$18,000.00. Per keturis metus beveik gumbą gavome benešdami Dievui aukas ir dabar žiūrime, ogi beturintis jau tiktaį \$21,000.00 skolas. Ar matote tokius stebuklus, kad mokant skolas juos taip, smarkiai augtų? Tai vis Dievui ant garbės.

Tie nelabieji socialistai tai tikrai kad su šetono pagalba viską veikia: jų baliai, koncertai, sueigos pilni žmonių, ir tai ima didžiausias svetaines ir geriausius Chicagos muzikantus. O mes Pronckiniai ir Joniniai, tai paėmę muzikantus su armonikomis ir klarnetais, negalime nė karčeminio užpakalinio ruimo publika užpildyti. Arba su koncertu. Aprėdėm visas savo mergaites baltais drabužiais, visi jurgiai taipgi su jomis buvo. Bet nelabasis užkusė publiką iuoktis iš mūsų: susimaišome, mūsų notos susimaišė, ir su dainomis mes Ceciliiniai išėjome taip linksmai ir pasekmingai, kaip katinai kovo mėnesy su senais batais pavaišinti.

Aš sakau, kad tai vis "zlyduko" darbas, ir gana! **Šv. Kazimiero Adjutantas.**

MONTELLO, MASS. Sandarokiski tautininkai, kurie visada vadino save laisvanraščiais, netik kad keliavo į davatku seimų poteriauti, bet iš savo tarpo davė du kandidatus į kunigus: St. Šleinis ir St. Geniotis, D ir pora kitų: eks-socialistas St. Baronas ir J. J. Stačkus norėjo pas vyskupą Mickevičių kunigais likti, vienok kada pradėjo jiems iš juodos knygos, kur tik raidės baltos, skaityti prisiegas, kinkų drebėjimas užėmė kunigygtės norėjimo vietą, ir dabar sugrižę mėgina imituoti Charles Chaplin. Taigi kaip matote, mūsų miestas eina kas sykis garsyn.

Bimbos Vikaras.

ANSONIA, CONN. Bēdos ant bēdų ir prie tų bēdų dar bēdos! Štai laukėm kun. J. Žilinsko, kad jis mums papasakotų apie bankus ir kitus gerus daiktus. Jau vilnas kimpimui turejome gatvas, bet omė ir neitvažiavo. Priegtam ant mūsų gero tautiečio J. Andriūlio užklupo aniolai sargai, suėmė visą vežimą dangiško hyzopo, ir už sinkavimą tautiško gurgolės uždraustomis dienomis teisėias liepė užmokėti \$80.00. Ašaros bėro kaip žirniai iš akių, matant kaip tą malonų skystymėlį velka į policijos bedieviško nuovadą. Antras šventablyvas žmogus A. Litvinas, suimtas tiksliai su 18 gorčių degtinėse, tai užsimokėjo \$14.00, o matydamas šios ašarų pakalnės neteisybes J. Dambrauskas, romiskas laisvamaniš, nuėjo į savo sklepą ir ant tinkamos vėrytės pasikorė. Jo Marytė sako, kad tai už pakutą kam per keturis mėnesius buvo ta viena palikęs. Kadangi niekur apert tautišku karčėmū neprigulėjo, tai kniigas atsisake ceremonijas jam suteikti, nes nebuvo kuomi apmokėti, o moteris paliko su kudikiu dideliame varge. **Bukaprotis.**

BINGHAMPTON, N. Y. Mes ką tik pergyvenome vieną iš baisiausių karčių šlapinų su sausaisiais. Smuklininkai, jų rudeniniai kostumeriai ir Romos kohortos vadovaujant kunigams atstovavo šlapinuosius. Kunigai agitavo visus balsuoti už karčėmą, girdi, jei sausieji laimės, tai mums bus užtausta ir mišias laikyti, suprask, nebus allobolko vyno prie mišiu. Bravorai ir smuklininkai tai agitacijai įkledo sėvirš \$16,000; netik kunigai buvo pasamdyti agituoti už karčėmą, bet automobilių gaudė šlapinųjų karėivius balsuotojus ir grūdė į balsavimo budas. Bet, o varge, niekas negelbėjo: sausieji laimėjo gaudami 3272 balsus daugiau, ir rudėny pas mus bus sausa kaip vidury Saharos.

Karčėmose, bažnyčiose ir bravaruose, baisus nusiminimas viešpatauja. **Sen Raito.**

INDIANA HARBOR, IND. Kilstart ir stiprėjant laisvamanybei ir pirmėivių judėjimui, yietos broslvininkai vadovaujant Dievo avinyčios kapelmeisteriui suorganizavo beveik visu karčėmninku dukteris ir gatvines švilpukų apčiupinėtas patauškas: "Šv. Cecilijos chorą." Kadangi dauguma mūsų

romiokų nemoka nė skaityt, nė rašyt, tai pasisamdė tula škaplerių bagamaznika, visur karčėmose žinomą kaipo paikąjį Telsių Plumpį, idant jis Chicagos minykų organe apskelbtu kaip jie, klerikalai stipriai "darbuojasi," o pažangieji, girdi, nieko negali. Kadangi dar nevisi iš bezdžionių teisšivystę, tai neužginčijamas faktas, jog ir pas mus tie neišsivystėliai pridaro visokių bezdžionkysčių, vienok protauiančioji visuomenė iš to sau nieko nedaro ir dirba kreatyvi darbia toliau.

Dilgėlių Vainikėlis.

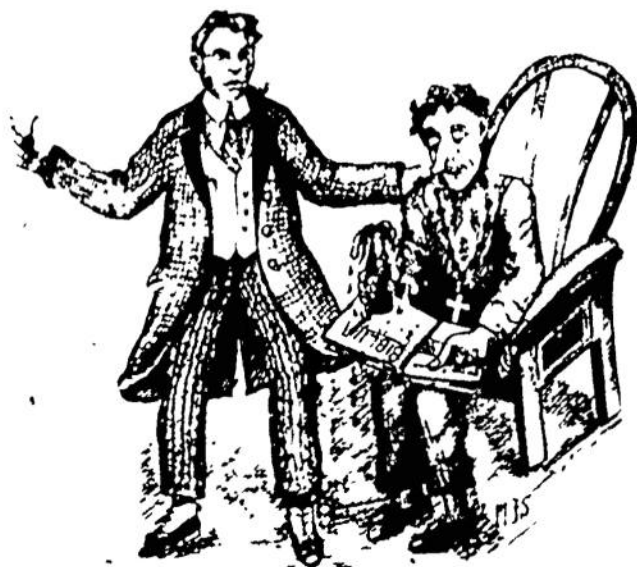
ROCKFORD, ILL. Susitvėrė nauja "Unija," su pirmininku p. Šašu, raštininku p. Bobiu, turtų rašt. p. Ilgaliežuviu, ir izdininku p. Storausu. Visi melagiai, streiklaužiai, špieliai, mušeikos, hyzopai ragautojai vyrų vietų pas moteris užimantieji pabėgėliai iš ISS, ir tie kurie su svetimu turtu ir su teisybe nekokėtaujaute, esate nuoširdžiai kviečiami į narius naujos, šaunios mūsų "unijos!"

Org. St. Vėikliausis.

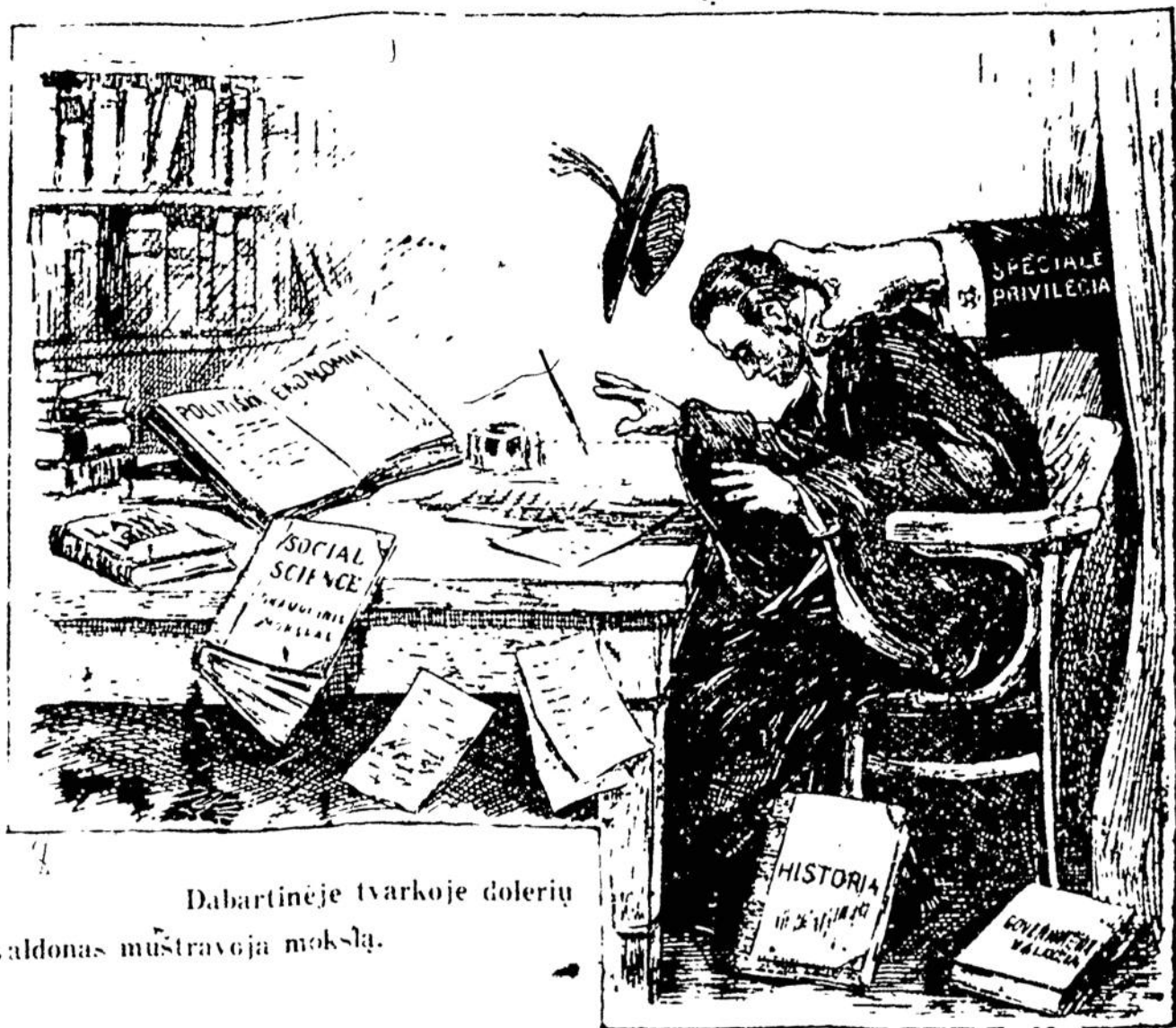
Nelaimė palietė mūsų davatkėles! Lietuvišku dievų keptuvę vyskupas pavertė į karvių tvartą. Mat lietuviškos sveikos davatkos mėgta valgydamos pusetinai dievukų prausti, o prie tokios miltų banga nybės, vyskupui nelikdavo pelno. Ir o varge, tuoj šventoj vietoj, kur pirma maldingos terciionkos grindis buomodavo ir asaremis jas aplaiste, kas dabar besuvilgius jas?

Iš širdies skausmo mūsų davatkėlės važiuoja nuramint savo dušią į netoliną Grant karėivų stovyklą, kur vargas ir skausmai yra užmirštami.

S. Patraukstembis.

Katras tebēr iš bezdžionės neišsivystęs?

Dabartinėje tvarkoje dolerių valdonas muštravoja mokslą.

KURIS DURNESNIS?

"Draugas" rašo: "19-tojo amžiaus viduriuje žydėlis Marksas sumanė įsteigti naują internacionalą, paremtą ant klesų kovos, neapykantos. Jis manė padarysias geriau kaip Kristus-Dievas." ~

O Imame amžiuje žydėlis Jezus Kristus, nemanė uždėti jokiu "internacionalų", tik-tai norėjo sau ant galvos užsidėti Judeos (žydėliu karaliaus) karūną. Jis pats girėsi, kad jis atėjęs "įkita pas paklydusias avis iš namų Izraeliaus," o ne pas kitas tautas, ir kokių paralių, nekurie letuviški išgamos—vadinamais romiškai-katalikais kabinasi tam žydėliui į skvernus, negalime pasakyti. Kristus neskelbė klesų kovos, jis tiesiog skelbė išskerdymą visų, kurie jo paikysčių nepriėmė už šventas, ir šaukė, kad jis atėjo "ne ramybę, bet kardą" skleisti, ir "atskirti tėvus nuo vaikų, vaikus nuo tėvų, vyrus nuo pačių," etc. Bet kada patėmyjame, kad tas

pats Kristus per visą savo gyvenimą nieko daugiau nedaręs, kaip tik velnius gaimojęs, su velniu debatus turėję ir aslycią mokynęs sakyti prakalbas—mes žinome, kad jokio tokio Jezaus niekada nebuvo, ir jis yra išmysis, kaip ir visų tautų pagoniški dievai.

Kaslink Markso, tai jis buvo taip sau apšviestas vyras, žydas, kuris išdestė savo pažintas politiskai-ekonomiskuose klausymuose. Parašė kelias knygas, kaip daugelis kitų protingų, mokytojų vyrų įvairių tautų (Jezus Dievas rašyti ir skaityti matomai nemolėjo), jokių velnių nesigainiojo, krauto pralietimų kaip Jezus neskelbė, mirties sau kaip ir visi žmonės, ir pabaigta. Jo vardan niekas žmonių nemulkiną, kaip kunigai vardan Kristaus ir šetono, kad daro.

Tad Kristus ar Marksas? kuris iš jų dviejų durnesnis?

Kurio darbai atnešė varguoliams daugiaus žinios ir vilkies?

Periodikalus.

Apdūmoimai ir Atlaidai.

Daug girdime apie nuvertimą visokių valdonų "nuo sostų". Ar atėjo kam į galvą faktas, kad ant žemės visokių imperatorių ir karalių nėra daugiau, kaip pora desetkų, bet apart tų yra pora šimtų valdonų Romos dvasiškos imperijos: vyskupų, arkivyskupų ir kardinolų, kurie sėdi savo katedrose ant "sostų" ir valdo gal daug begėdškiau kaip švietiški valdovai. Todėl jei eina kalba apie nušlavimą sostų, atsiminkime, kad reikia juos visus nuvalyti.

Bragaras turbūt įdomi vieta, ten degi ir degi per amžius ir niekad nesūdegi, dangus-gi ir navažnas: ten per amžių amžius gražini harpą ir giedi Dievo garbę, ir niekad nepailsti žmogus, taip kaip nepailsta mūsų kunigai durmas pasakas apie tas vietas pasakoję.

Dievas visada išklauso maldų galingumą ir turtinguumą, ar tais maldomais būtų pavieniui žmonės ar viso tautos. Nenori mat nė jis pūtiotis su nusikarūsiomis ir apiplyšusiomis.

"Dievas mūsų gelbėtojas ir viltis mūsų" gieda krikščionys. O vienok jie deda perkunsargius ant savo bažnyčių; apsaugoja laivus su vaivilais ir kerkų plaudriais, kad skęstant būtų galima užsilaikyti, bergant šaukia gydytojus, o namus apdraudžia nuo ugnies. Tas parodo, kad jie to Dievo globai netiki ir naudojasi visu žemaisiais įrankiais savo apsaugai.

Romiokai kunigai vadina nezaležninkus "sarlatanais". Už ką? Už tą, kad šie garbina Dievą ir keikia Velnį. O ką romiokai, ar ne ta patį daro? Jei nezaležninkai yra sarlatanai, tai kaip pavadinti romiokus, kurie panašų šventą humbugą nuo neatmenamų laikų varo?

Šiame pasauly dar daug yra dalykų, kurie yra taisytinis verti pagerinimo. Bet maldos žmonėms jokių pagerinimų nesuteiks, reikia dirbti!

Kada meilė žmonių visų širdyse užims vietą meilės Dievo, tada tie ateinantys palaimos laikai bus jau atėję.

Kunigai yra netik didžiausi begėdžiai, bet podraug šventvagiai ir bedieviai: jie pasakoja žmonėms, kad jų dievas geras, teisingas ir išmintingas, o tuom pačiu laiku vilioja nuo žmonių pinigus kad tą dievą papirkti ir kolektuoja aukas, kad to dievo garbę padidinti. Biskj ir dievas!

Ši šalis nėra krikščioniska šalis, nes vos trešdalis tėra bažnyčios nariais. Bet kalėjimai ir durinių namai yra krikščioniski: dauguma tenatinių gyventojų yra krikščionys.

Kunigai sako būk si karė esanti Dievo duota. Kodėl ne, dar neįsateikimo nuo ko Dievas pasutė arba su kokiu tikslu mums užsiimančios.

Išminkite visugalingąjį dojerį (žl.) iš švento humbugo, o pamatykite kaip vieni kunigai meilės skelbė "Dievo žodį" ir visa ta parka pasaka kaip bematant laš užmiršta.

Žmonija aukauja milijonus gyvasčių ir bihonus pinigų kovai su autokratu, kuris sako bendradarbiaujęs su Dievu. "Ich und Gott." Bet Rodol dauguma užmiršta kitą autokrata arogantą, t. t. Jokubą Della Chiesa, vadinamą papą Benediktas XV, kuris sakos esąs Dievo Vietininku ant žemės?

Už ką mes turime myleti Dievą? Ar už tai, kad budantis visugalingu sūtvėrė mus bet podraug apleido mumis vargu, skurdu ir nelaimėmis? Kodėl jis nepadarė savo sūtvėrimų laimingais, jei jis yra geras?

Vaidentuvė niekurių kunigų viršija išmintį mokslinčių ir protautojų. Bet kurie žmonijai daugiau gerą padaro ir daugiau skurdo ir tamsos prašalina?

Laisvamanių Keliai

AUGANTI LAISVAMANIJA.

Klerikalų nachališkumas ir begediskos aspiracijos, bei mėginimas terorizuoti lietuvių visuomenišką judėjimą, priverė Amerikos lietuvių laisvamaniją organizuotis ir koordinuoti savo pajėgas į vieną centrali ryšį. Po tam kaip nariai senėjo šlupinio laisvamanių Susivienijimo iškriko ir dauguma jų nuejo pas kunigus bernauti ir kada pats šluipas liko klerikalų politišku talkininiku, tikrieji laisvamaniai apieido organizaciją arba palaikė vietinės laisvamanių grupes, neturėdami jokio centralio ryšio.

Dabar priėjo laikas iškrikdytas kuopas ir pavienius laisvamanius reorganizuoti ir suvienyti į vieną galingą Centrą Federaciją. Centralis mazgas jau yra laikinai užmegstas Chicagos kuopa, ir jų sekretorium yra Julius Mickevičius. Kitos kuopos spiečiasi aplink "Kardą" kaip centrai. Vienok toks spēku išblaskimas yra nepageidaujamu. "Kardo" ir Chicagos apskricio yra vedama korespondencija kaip visos autonominės kuopos sutraukti į krūvą ir "Kardą" padaryti Lietuvių Laisvamanių Federacijos oficialiu organu, paimant "Kardą" savo nuosavybėn, ir sudarant galingą, kolektivę redakciją. Viskas einą kuonodraugiškiausiais keliais, ir pilnai reorganizacijai centro ir organo stovj ant kelio tikrai menkos technikos kliutis, kurios bėgyje mėnesio antro bus pašalintos.

Naujos laisvamanių kuopos tveriasi. Kur dar nesitveria, draugai laisvamaniai turi tuojaus sukrasti tverti. Atideliuojimu nieko nelaimėsime, o tuomi taipu kunigija siaučia mūsų liaudies tarpe ir stengiasi savo klerikalizmo nuodais padaryti visuomenę savo paklusnia įrankiu. Taigi tokiose sąlygose laisvamaniams snausti būtų nusidėjimas.

Kunigija, žmonių progreso ir laisvės priešas nesnaudžia, tai sukraskite ir jūs, Teisybės Jieškotojai.

Praneškite "Kardui," kas yra pas jumis veikiama laisvamanijos dirvoje.

LIETUVIŲ LAISVAMANIŲ FEDERACIJOS VIRŠININKŲ ANTRAŠAI.

Centro Sekretorius

Julius Mickevičius,

1505 North Paulina Str., Chicago, Ill.

Kuopų Sekretoriai.

W. L. Mikas,

915 East 15-th St., Des Moines, Iowa.

Karl Rutkus,

2613 W. Fort St., Detroit, Mich.

A. Lakačauskas,

15 Kelley Ct., Brighton, Mass.

Vincent Anesta,

39 Portland St., Cambridge, Mass.

Tamas Matas,

827 Bank Str., Waterbury, Conn.

Sekretoriai žmonai nepaminėtų kuopų tuojaus priduokite savo antrašus. Jei kurios kuopos viršininkai būtų kadingai paminėti, malonekit tuojaus pranešti "Kardui", kad galima būtų atitaistyti.

Sekretoriai malonekit priduoti skaitlių nariu savo kuopoje, o bus kas mėnesis garbinama "Karde."

BRIGHTON, MASS. LEDAS PRALAUŽTAS

Kapeliono Rimbo "Kardininkai" apskelbė kare Romos Kristui, jezuitizmui ir visoms patamsio galybėms.

Trejetas savaiečių laisvą atgal, laisvą minties diplomatai susirinkę apsyarste, kad jau laikas padėti galą spautinui musiskų klerikalų, davatku ir kitų baltosios veislės glūdų skaplėriuose auklėtojų. Klerikalai Lietuvoj pardave liaudį kaizerim ir jo tarnams. Jų sėbrai Amerikoje renka pinigų, ir pats už laiko kaizerbernius tokios rūšies, kaip Gabrys ir kun. Bartuška, o priegtam lenda dar kaip deglosios į bulvės pas prezidentą Wilsoną ir meluodami jam žemama namis visos Amerikos visuomenės akyse. Todėl pasirodė reikalinga organizuoti Teisybės Jieškotojų armiją kovai su nesvariomis jezuitizmo

introgomis, melais ir tamsą. 19 geg. buvo susauktas vietas susirinkimas, kuriame dalyvavo virš 400 brightoniečių. Pirmas kalbėjo vietinis A. Lakauskas, Brightonio laisvamanių tvirtovės kapitonas kviesdamas laisvamanius prie organizavimosi. Antras kalbėjo veteranas, laisvamanių generolas Bagočius: iškudlena nekarias tikėjimo dogmas, nurodė kelius, kuriais istoriškai Teisybė Jieš kotojai eio, ir taip sukėlė upą, kad kaip bematant į Laisvamanių kuopą susirašo 50 narių. Į valdybą išrinkti: org. F. Mažrimas, rast. A. Mišvidas; pirm. A. Lakauskas, o kasininku Z. Tautimutė. Taipgi i-nešta protesto rezoliucija prieš klerikalų isdavikišką politiką, ir tūs pasiūsta Washingtonan.

Tangi jau Jėdas Laisvamanių rytuose prafautas. Beapjones, Cambridge, So. Boston, Montello, Lawrence, Norwood ir kitos kolonijos parodys kiek tos gali prieš klerikalizmą kareiviu suorganizuoti.

Anku lėsu padėgimui surinkta apie \$12.

Mes jau dirbame, o kaip kitur?

Laisvamaniš.

VIENYKIM-PAJIEGAS.

Nera tos lietuviais apgyventos kolonijos, kad nebutų tuzino arba kelių prakilnių laisvamanių. Jie turi tuojais pradėti organizuotis į kuopas ir vienytis su centru, kuris dabar randasi Chicagoje.

Mums podraug reikia pradėti vienyti mūsų inteligentiškas pajiegas. Iki šiol nuo organizuoto laisvamanių judėjimo buvo kaip ir atitolę mūsų laisvamanybes pionieriai, kaip ve Vincas Karalius, kun. M. X. Mockus, Pius Dubickas, Rutkus, Kazys Kiršėnas ir kiti. Visų energija turi but savienyta organizavimui kuopų ir padarymui "Karda" geresniu ir galingesniu.

Lai laisvamanybės viršunės parodo mišioms kėlią. Laikas pakrikimo jau praėjo, nes klerikalizmo negai darosi perdaug pavojingais, kad be pasipriešinimo jam pavelyt siausti.

Organizacijos klausimu ir dėl kalbėtojų, kreipkitės pas Julius Micevičius, 1505 North Paulina Str., Chicago, Ill.

Xenofanietis.

Dvasiškos asabos vargai ir bėdos dušių ganyimo darbe.

Kunigu žiedai

Morelos respublikoj, kurią nuo Meksikos atskirė revolucionierius Zapata, panaikinti pinigai. Pinigų nesant, visi romiškai kunigai su savo šventu humbugu pradėjo kraustyti kaip žiurkės nuo degančio laivo. Jie su savim norėjo išsinešti ir bažnytinius auksus ir brangakmenius. Bet revolucionieriai tai viską nuo šventų tėvėlių iškratė ir padarė šalies moterims atminčiai žiedus, o bažnyčias pavertė į teatrus, mokyklas ir vietas vištų parodoms. Ka kunigėliai pasėjo, tai ir pjovė!

Milwaukee, Wis. tulas italas, evangelistų kunigas, per pamaldas buvo užpultas gaujos italų katalikų. Du žmonės neteko gyvas ties, pora desėtku buvo sužeisti. Per pastangas prokuroro Zabel, ucisejas Backus pasiuntė 11 karštų rožančiuotų po 25 metus ant pakutos. Už tai tų brošvininkų daugai parašė grąšinančius laiškus prokurorui Zabel ir teisėjui Backui, kuriuose juodu ir jų šeimos grąšinimą išnaikinimu. Tokia tai yra Romos tolerancija ir jos pasckėjų dora.

Kunigai kitaip negalėdami savo pakalikų burelius suorganizuoti, pasiunčia kokius perstipusius, savo staų trupiniais užlaikomus studentėlius su "prakalbomis." Bet žmonės pradeda jau susiprasti: štai Kenošoj, Wis. atvažiavęs tulas šimutis kitaip negalėdamas vyčių suorganizuoti surašė vaikus ir tai su pagalba priežado duoti jiems "kendžių" (saldainių). Tfių su tokiais veikėjais!

Newark, N. J., laikraštis "News" štai kokius stebuklus paskelbė: "Gimimo Relikvijos bus rodomos, smocukai Kristaus vistikų gabalėliai akmenų iš Urvo (kuriame Jėzus užgime) ir šnotakai medžio nuo čelzų, kuriose Jėzus gulėjo, bus rodomi šv. Augustino bažnyčioi. Tikramą relikvijų liudiją Arcievykupas David del Riccardo." Pamišykite, ir tai dabar, ir civilizuotame Amerikos mieste. Bet, biznis yra matomai, biznis. Sarmatos pas juos nedraugiau kaip pas gatvinę prostitutę.

Patys romiškai ar jau neįgalų beapginti savo "šventos bažnyčios" ar gal sarmatijas XX-tam šimtmečiui. Tode! atlikimui to nešvarius darbo pasisamdė perkrikštą žydėlį, David Goldstein, kuris čiupdėdamas "mazgoja ir krekmolija" šventosios bažnyčios nešvarius baltinius.

Pravoslavų popai iki tiek įsigrįso žmonėms, jog dabar jau netik kad apšviesti, bet ir tamsūs Rusijos gyventojai į juos su atstumiančiu pasiblaurėjimu žiuri. Tai jų pačių "mokslo" vaisiai.

Apie tuzinas romiškų vyskupų buvo suareštuota ir įmesta į kalėjimą Havanoj, Cuboj, kaipo šalies išdavikai, pasikėsinusis su vokiečių ir ispanų papistų pagalba numesti laisvą prez. Menocal valdžią. Mat, Cubą suvaržė Romos hierachijos interesus, ir tas tai paverčia sutonuotus tautos sunus į šalies judošius.

Paklauskite kun. Maliausko kur jis dėjo apie \$7,000.00 surinktus lietuviškų čypdavatkių organui, "Vilčiai" pinigų? Tos "Vilties" mes niekur nematėme. Ar nepasirupintų kas iš aukautojų nutempti Maliauską prieš federalį teisėją už "obtaining money under false pretenses?"

Kunigas A. M. Liepicer, O. S. M., profesorius šv. Teologijos Popiežiaus Kolegijoje Praplatinimui Tikėjimo," parašė knygą, vardu "De Stabilitate et Progressu Dogmatis," 1910 m. kurioj jis nurodo ant pusl. 195, jog katalikų banyčia turi teisę užmušinėti heretikus ir kadangi užmušinėjimas jų per dvasiškiją dabartiniame laike nebut išmintingu darbu, tai valdžia yra bažnyčios spiriama tą atlikti. Ir ta beahška bažnyčia nori but Lietuvių tautos bažnyčia!

Tamas Griffin po kelių metų gyvenimo parvažiavo į Killarney, Irlandiją, ir baisei nustebino savo seserį. Mat ji negirdėjęs nieko apie brolių nuėję pas kunigą, kuris pranešė jai, jog Tamas esąs miręs ir "kenčias dides mukas čyščiauje," ir jog už \$15.00 (tris svarus sterlingų) jis išmelsias Tamą iš čyščiaus į dangų. Kada Tamas pasirode gyvas, kunigėlis atsisakė sugražinti pinigų, nes, girdi, jis negalijs nuo Dievo maldos beatimti, bet tos maldos vistiek eisiančios dangun ant Tamo kredito.

Papa gyvena Romoj, Italijoje, bet visame pasauly nėra tokios tautos, kuri apie jį mažiau atbotu, kaip italionai. Kodėl? Todėl, kad jie per amžius matė papizmo supuvimą ir dabar žino kas per govėda Vatikane gyvena.

Neprileiskite kunigo prie mirštančio, jei jis turi nors kiek pinigų, nes kunigas gaudindamas pragaru, išvilios juos. Štai, kunigas Convey, iš Chipman, Torončo, Kanada pribuvo su savo sakramentais prie mirštančios senyvos panelės Conroy, ir pasirašė sau testamentą, kuriame ji visą turtą atidavė kunigui. Kunigui išėjus ji kelis sykius šaukė: "Tu daugiau iš manęs neišgausi!" Į kelias valandas ji mirė. Teismas kunigėlį privertė sugražinti \$804.00, ir atidavė mirusios giminėms.

Italijoje apie 40 kunigų uždaryti į kalėjimą ir laukia sušaudymo už tai, kad jie buvo savo šalies įšdavikais. Tos rūšies džentelmonams ir Judos sidabriniai nebut buvę kėpuvini. Tokiais juos padaro hierarchia kuriai jie tarnauja.

Mirė "biedinas" vyskupas James McGarrick, Duluth, Minnesota, ir pasirodė, jog jis viso turto paliko \$278,000.00 pinigais ir \$450,000.00 nejudinamo turto. Beabejonės, šis vargšas, surinkęs iš sakramentų gešefto tiktai \$728,000.00 dabar po dešinei Dievo Tėvo, danguje karaliauja.

Katalikų bažnyčia karonizavo, (padarė šventu) Kastilijos karalių Ferdinandą III. Už ką? Lai kalba bažnyčios breviaras: "Jis neleido nė vienam heretikui gyventi savo karalystėj, ir savo rankomis atnešdavo medžius pakurimui laužo, ant kurio jie buvo deginami (pusl. 202). Atminkite, tos rūšies karalių Lietuvoj, geistų matyti musu Kemėšiai, Maliauskai ir visos jų davatkos ir rožančiinkai.

Vyskupas Karevičius — moderniškas kryžiokas.

PRIVATIŠKA KUNIGO BIMBOS KORESPONDENCIJA

Štai vienas kareivis, kuris nori apsiginkluoti geriausiu šios palydos ginklu, "Kardu," kreipiasi prie tėves, džiūiai garbingas generole, pral. Bimba. Veikia kad ir apdilisį dolerį ir kalk iš jos astų "Karš," nes tiek privyso įvairaus štamo romiokų, kad nuo jų be "Kardo" kaip Lietuvos ubagas nuo šunu be botago negalima apsiginti.
Binghampton, N. Y. Sen Raito.

Negaliu pasigirti gabumais ir nuopelnais, bet kuomi turtingas, tuomi ir džiaugiuosi: štai trys nauji kareiviai į eilės "Kardininkų" kovoje už šviesą, prieš prietarus ir zabobonus.
Philadelphia, Pa. Jaunas Kareivis.

Apturėjau pranešimą, jog esu paskirtas ant išbraukimo iš tarpo palaimintų "Kardininkų", todėl skubinu su dolerine, nes "Kardas" man butinai reikalingas apsigynimui nuo visokių žiulikų, apgavikų, pijokų, niekšų, kunigų ir kitų šventakuprių. Su "Kardo" spinduliais manau apsisivalyti nuo visų tų elementų ir pažeisti Montellai but geresne vieta žmonėms gyventi.
A. W.

Prisiunčiu dolerį, už kurį apginkluokite mane "Kardu" visiems metams. As be aštraus "Kardo" negaliu apsieiti taip kaip kunigas negali be gaspadinės buti. Taipgi pas mus priviso visokio brudo — davatkų, tai be "Kardo" nuo jų kaip ubagas nuo savo blusų negaliu atsiginti. Kad pamatų "Kardą", tai eina cipdamos kur akis neša. Nuo "Kardo" vienok išmintingiems žmonėms šalinties yra lygiai toks griekas, kaip kad papildė kun. Ežerskis pasitraukdamas nuo savų Marytės.
Pittsburgh-Soho. Kardininkų Po-oficierius.

Likus liuosnoriu misionierium tavo šventos ateities religijos: per susirinkimus paskleidžiau 50 "Kardų" ir čionai yra 4 metiniai parapijonai, Daugiau "Kardo" parapijonu, o tamsa nuo lietuvių akiu dings.
Cicero, Ill. Laisvas Ainis.

Garbingas Pralote Bimba:—

Malonėkite paaiškinti šiuos dalykus:

1. Kokią pakutą gaus po mirčiai Juda-Karevičius už pardavimą Lietuvos fliukiui? Kada buvau mažas, man budavo kunigėlis sako, kad kas tiktai su fliukiais draugauja, tas po mirčiai gaus keleta kaušų smėlos ekstra gert, ir atbulas atvaisčioti tas vietas, kuriose su vokietukais buvo. Parduoti visą šalį ir žmonės ak didesnis nusidejimas kaip draugauti.

2. Ar nezinote delko dr. Šliupas parvažiavo iš Europos? Ar tik nepabijojo jis kad juodoji armija Lietuvoj pasigavusi jį pradės jam diržus iš skuros lupti ir egzortus skaityti?
Geras Katalikas.

Vyskupas Kerevičius už savo judošius darbus po mirčiai bus tuojaus paimitas į dangaus karalystę, ir ten su davatkomis ir brostvininkais turės ant kelių šliaužioti prieš sostą Viespaties Dievo ir girti jį bei saidliežuvaui jam per amžių amžius. Į pragarą, kur eina visi išmintingi ir padorus žmonės, tokie lachudros nėra įleidžiami. Velniai ir tenaitiniai gyventojai tuoj streiką sukelty, jei toks Karevičius but priimtas.

Šliupas nesibijo diržų iš nugaros režimo ir egzortas jo nebaido. Jis atvažiavo pasiklausti savo pačios ir tokių draugų kaip Širvydas, ar pavėlys jam sugrįžti atgal prie bažnytėlės. Jo žentas, surumbėjęs klerikailas, Yčas, vis prie to kalbina, bet senis pats nedrįsta.
Kun. Pral. Bimba.

Ar ilgai išlaikys durys.

MUSŲ PACIJANTROS.

Jauna moteriško, ka tiksliai pasveikusi, kalbasi su daktaru, kuris priuvo ją paskutinį kartą atlankyt.

P.:— Sveikinu daktarą, sveikinu, naujas račiūnėsi visiškai pasveikusi.

D.:— Labai linksmas.

P.:— O kiek gi aš dabar išami skolinga už gydymą?

D.:— Aš linkiau sumis penkis kartus, atsilankymą rokuoju po 5 dolerius.

P.:— Tai viso bus 25 dol. Taip puiku. Tai reiškia, kad mudu nesam vienas kitam skolingi nieko.

D.:— Kaip tai?!

P.:— Lygiai tiek kaštuoja ir mano bučkis, kuri jūs nuo manęs pasivogėt užvakar atsisveikinant.

Maikis.

NEVISADA ŠLUBAS.

Vaikinas:— Nesuprantu, kaip tu galėjai įsimylėti į tokį šlubą, nedailų?

Mergina: Jis nevisada šlubas, tik kada eina.

Mokinys.

VYRO TEISĖS.

Teisėjas nagrinėja vyro bylą už pačios sumušimą ir štai koks dialogas įvyko teismo ruime:

Teisėjas:— Už ką jūs sumusėt savo pačią? Dabar musimas yra nepakenciamas.

Kaltininkas:— Ar jūs, ponas sudžia, pažistat mano pačią?

Teisėjas:— Ne.

Kaltininkas:— Tai gi, apie ką mes tada galime kalbėtis, jei jos nepažistate?

Teisėjas:— O štai apie tai, kad jūs neprivalote ara musti! Už ką jus ana musėt?

Kaltininkas:— Na, jau ir musiai!

Teisėjas:— Ka jus tuom noritė pasakyti?

Kaltininkas:— Bet kas gi tai per mušimas—vieną, antrą sudaviai...

Teisėjas:— Bet gi...

Kaltininkas:— Štai savo nabastinkę, pirmutinę pačią, kaip aš kviatau: budavo po mėnesį melnuota vaikserodavo; nuo snukio negalėdavo užraisalu nenuimti. Tokis tai mušimas! O šita tu lig būcia tik paglostes.

Teisėjas:— Pasakykite, kaltininkas, jūs užmirštate kad...

Kaltininkas:— Ak ponas teisėjas! Geriausia atminti, vieną kartą aš taip anai pagadiu per nugara susėriau, kad ji per keturias valandas neatsipeikėjo, net iš nosies kraujas varvėjo. Ir tai dar atsitikimas, kad prieš pat anos mirtį būvau prasi tą paglostes... Tokis tai mušimas!

Teisėjas:— Bet jūs, apkaltintojai suteikt skaudžius smugius, net šonkaulį nulaužėt.

Kaltininkas:— Tas negalimas daiktas.

Teisėjas:— Daktarišką paliudijimą turime.

Kaltininkas:— Bet tas ir netaip svarbus dalykas ponas teisėjas. Ak ji ir sutverta iš mano šonkaulio, ir todėl aš visados turiu teisę išlaužti šonkaulį, kaip savo nuosavybę.

Teisėjas:— Už tai tau skiria \$50.00 baudsmės ir 3 mėnesius kalėjiman. **Mai-kis.**

APSISVIETĖS.

Sykį airis katalikas buvo užklaustas, kokios yra jo pažiūros apie ateities žmonių surėdymą, pakrapštęs galvą atsakė:

— Aš tikiu į pasaulinę demokratiją, kurioj airiškas popiežius būtų karalium ant visų.

X. Y. Trump.

Jezuitas abudu juodu pasikinkęs turi.

KVAILIAI.

"Draugas" aprašo kaip neprigulmingas kunigas Mikalauskas "nusilesęs" parviro pas altorių (akurat kaip ir romiokai, netoli mat šis kunigėlis nuo romiškųjų likęs!) ir ant rytojaus apleidęs Daytoną, Ohio. Prie pabaigos šis minuku organas priduria:

"Jis ir vėl kurnors mėgins surasti kvailių, kuriems auk nesunku bus į galvas įvartyt nevaliezninkystės mokslą."

Kun. Mikalauskas ir jam panasus nevažiuoja ne pas socialistus, ne pas laisvamanus, nes šioms šventas humbugas nereikalingas. Jis eina pas romiokus, pas katalikus, kuriuos kunigėliai svietė per pastaruosius penkis šimtus metų, ir jei šie yra, anot "Draugo" "kvailiai, kuriems nesunku bus į galvą įvartyti nevaliezninkystės mokslą," tai pasidėkavojant mūsų kunigėlių "mokslui."

Nekoks matomai jų tas "mokslas", kad jų pasekėjai visi dar kvailiais tebėr. Tie bažnyčios pamatai, matomai, ir nekas, nors peklos vartai ir turi su jais "trobėli", jei bile koks Mikalauskas visai lengvai iš tų kvailių pakaušių tuos vartus iskrasto ir savo mokslą čėpija.

Visa ta labai paika litanija parodo tik mūsų romiškų kunigų visapusišką silpnybę, ir kad apart "kvailių" iš savo pasekėjų jie nieko geresnio neįsisteigia padaryti.

Observatorius.

TIKI IR DARO.

Amerikoj yra toks "garsus" vyras, kuris gaudamas nuo kunigų ant zupės, pavaduoja juos plust socialistus. Protauti jis negali su smegenimis, nes vargiai jų turi. Visas intelektuališkas aktyviškumas yra garavimas šilto oro per skylutę, pakaušy ir niežėjimas užkulnių, kada jam prisimena Bagocius ir Waterburys. Jo vardas yra: Al. M. Račkus. Jis yra mokslinčius—bulvių skutime; pažįsta istoriją jos niekad neskaitęs, ir žino visus mokslus, abelnai vien tik delto, kad jis nieko nežino. Pagal jį, krikščionybė nesanti ir nebuvusi tamšos skleidėja, progreso stabdytoja ir civilizacijos griovėja. Matome jog universitete bulves mąkštinant jis niekad neskaitė apie Tamsiuosius Amžius, apie šventą Inkviziciją, Reformaciją, arba bent biografijas tokių šventų popiežių kaip Aleksandras VI, Innocentas VIII, Sixtus IV, Gregorius III Jonas X, Jonas XI, Jonas XII, Benediktas IX, Leonas X ir tokias šventas užtarytojas Bažnyčios šventos, kaip Marozia, Theodora senoji ir Theodora jaunoji, Lucrecia Borgia, etc. But verta, jei turėt proga ir smegenų suprast ką skaito. Pagal jį Socializmas esąs baužė už tai kad socialistai tiki į revoliuciją, carų numetimus, ir kitas strosnybes, bet katalikystė esanti caca, nes ji tik praktikuojanči karės, žmogžudystes ir skerdynes žmonių, nes pagal tą šventą mokslą paprastus muzikus, darbininkus išpiaut esą netik negriekas, bet dar "atpuskai." Tikėt gi kad carus reik nuversti, esąs "smertelnas griekas."

Kitras ir mokytas vyras tas ponas Račkus!
Amicus.

Telefonas. Pulman 342.

D. J. Bagocius, M. D.

Lietuvis Gydytojas ir Chirurgas

RESIDENCIJA ir OFFISAS:

10731 So. Michigan Ave.

ROSELAND, CHICAGO, ILL.

VALANDOS: NEDĖLDIENIAIS:

Nuo 9 iki 12 ryte Nuo 9 iki 12 ryte

" 2 " 5 po pietų

" 6 " 9 vakare.

"KARDAS"

Published by "Friends of Liberty"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

SUBSCRIPTION PER YEAR:

In the U. S. of N. A. \$1.00

In Canada and Europe \$1.25

Single copy 10c.

"KARDAS"

Iliustruotas Juokų bei Satyros mėnesinis žurnalas.

Leidžia "Laisvės Draugas"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

PRENUMERATA METAMS:

Amerikoj \$1.00

Canadoj ir Europoj \$1.25

Pavienis num. 10c.

Entered as second-class matter April 25, 1917
at post office at Boston, Mass. under the Act of
March 3, 1879.

True translation filed with the post-
master at Boston, Mass., on May
29, 1918, as required by the Act of
October 6, 1917.

NELAIMINGA PUBLIKA.

—Papa, kada aš paaugsiu, tai tuojaus
liksiu kalbėtoju—sako jaunas Jonukas su-
grižęs su tėvu nuo "garsaus kalbetojaus"
prakalbų.

—Kodėl taip?

—Man rodos, kad yra daug lengviau ir
maloniau kalbėti, kaip klausyties. Ogi už kal-
bėjimą dar primoka, kada klausyties reik už
dyka!

Kentėtojas.

PRIEZASTIS SENUMO.

Jauna gaspadinė:— Klausyk tu šelmi,
mano virėja sako, kad kiaušiniai, kuriuos va-
kar prisiuntei mums buvo pusėtinai seni.

Prityręs pardavėjas:— Visai nesistebiu
tamistele. Matot, visos jaunosios vištos da-
bar yra vežamos į karės frontą idant ten ka-
reivius jaunais kiaušiniais aprupinti, o čion
palieka tik senesnes, kurioms sunku but per
vandeninę važiuoti. Todel ir kiaušiniai seni.

Jauna gaspadinė:— O kada taip, tai kas
kita. Aš apie tai nė nepamąščiau.

KIEKVIENĄ DIENĄ

kada tukstančiai darbininkų išeina iš
fabrikų, juos pasitinka vaikai, parda-
vinėjantys pirmutinį ir didžiausią lie-
tuvų dienraštį Amerikoje "NAU-
JIENAS." Darbininkai perka ir skai-
to "NAUJIENAS."

"NAUJIENAS" taipgi skaito inte-
ligentai, biznieriai ir profesionalai.

"NAUJIENAS" taipgi skaito mo-
terys, merginos ir jaunuomenė.

KODEL? TODEL KAD—

"NAUJIENOSE" telpa kiekvieną
dieną daug naujienų, žinių iš karės,
iš viso pasaulio, politiškų, moksliskų,
apie moterų klausimą, apie jaunimo
reikalus. "NAUJIENOSE" taipgi
telpa daug pajieškojimų giminių, pa-
jieškojimų darbų ir darbininkų.

Jūs gi gyvenate pertoli nuo Chi-
cagos, tai vaikai negali Jums "NAU-
JIENU" parduoti. Todėl, tuojaus
išpirkite Money Orderį ant \$5.00, o
"NAUJIENOS" ateis pas Jus į na-
mus per vienus metus KASDIEN!

O jeigu nenorėtumet tiek pinigų
paklot ant karto, tai prisiųskite Mo-
ney Orderį ant \$3.00, o gausite "NAU-
JIENAS" kasdien per pusę metų.

O jeigu nesitikite nei pusę metų
ant svieto gyvent, tai, po šimts pyp-
kių, prisiųskite Money Orderį nors
ant \$1.75, o gausite "NAUJIENAS"
kasdien per tris mėnesius!

Kaip?! Sakote, nenorite katę maiše
pirkti? Labai stebėtina! "NAU-
JIENOS" eina jau ketvirtį metų, jas
leidžia NAUJIENŲ BENDROVĖ—
darbo žmonės, nė koki ten pilvuzai ar
bankieriai, o Jūs dar su jomis neapsi-
pažinę! Tad tuojaus siųskite mums
atvirutę, o gausite vieną numerį ant
pažiūrėjimo už dyka!

"NAUJIENOS"

1840 S. Halsted st.

Chicago, Ill.

BE VILTIES.

"Naujienos" draudžia ir gėdina "Drau-
gą" ir "Vienybę Lietuvninkų," kad ne me-
luotų, girdi, "negrazu."

Sarmatijant tos rūšies džentelmonus,
kad nemeluotų nedaugiau galima bus atsiek-
ti kaip kertant pamokslą šeškuui, kad jis sa-
votišku budu nekvėpėtų.

Jie jau taip apsigimę, ir kitaip buti ne-
gali.

Nikodėmas.